

Bağ-Kur'lunun Çilesi Ne Zaman Bitecek?

Esnaf ve Sanatkârlar ve Diğer Bağımsız Çalışanlar Sosyal Sigortalar Kurumu, yani hepimizce bilinen adıyla Bağ-Kur, 1971 yılında 1479 sayılı kanunla kurularak 1 Ekim 1972'den itibaren ülke çapında hayata geçti. Bağ-Kur kanunu 1979 yılında 2229 sayılı kanunla büyük ölçüde değiştirildi.

Bağ-Kur yasasındaki hükümlere ve o zamanın şartlarına bakınca, Esnaf ve Sanatkâr ile Çiftçilerin nasıl bir cendereye sokulduğunu daha iyi anlıyoruz!

Büyük ölçüde yasal değişikliğin yapıldığı 1979 yılında, Türkiye'de ortalama yaşam süresi sadece 61,91 idi! Bağ-Kur'lu kadınlara reva görülen prim ödeme süresi 25 tam yıl, yani 9.000 gün ve en az 50 yaş şartıydı. Erkeklerin de 25 tam yıl (9.000 gün) ödeme şartı ile en az 55 yaş şartı konulmuştu. Her hangi bir nedenle 25 yıl ödeme yapamayanların yaş haddinden (kısmi emeklilik) yararlanabilmeleri için de en az 15 yıl yani 5.400 gün prim ödeme şartı ile birlikte kadınlarda 55, erkeklerde 60 yaş şartı konulmuştu. Anlayacağınız sistem neredeyse Bağ-Kur'lunun hiç emekli olmadan çalışıp ölene kadar prim ödemesi üzerine kurulmuştu! Sonraki yıllarda kadınlara biraz merhamet edip asgari prim ödeme süresini 20 yıla yani 7.200 güne indirdiler.

TBMM'de görev alan o zamanın Vekilleri, nasıl bir kanaat ile Bağ-Kur'lu küçük esnaf ve çiftçileri devlet gibi, holding gibi güçlü ve zengin görmüşlerse artık, Emekli Sandığı ile aynı şartları dayatmışlardı! Devlet kendi memurunun primini 25 yıl kesintisiz ödemeye muktedir olabilir ama, esnaf ve sanatkarlara böyle ağır bir yük bağlamak için vicdanlarını tatile çıkarmaları gerekmiştir herhalde!

Hâlbuki ilk kurulan sigorta kurumu SSK'ya bağlı çalışan işçilerin emekli olabilmesi için, kadınlarda 20 yıllık sigorta süresi dâhilinde en az 5.000 gün, erkeklerde 25 yıllık sigorta süresi içinde en az 5.000 gün prim yatırılma şartı vardı. 5.000 gün yaklaşık 14 yıl ediyor! Kadınlarda 6 yıla kadar, erkeklerde ise 11 yıla kadar boşluk verme ve işsizlik halinde müsaade ediliyordu. İşçi ve esnaf arasında bu kadar büyük bir iltimas farkının olması, elbette kabul edilebilir ve adil bir yaklaşım değildir!

Bir işçinin çalışmadığı dönemde maaşı ile birlikte SSK prim ödemesi de duruyordu. Bağ-Kur'lu esnaf ise o ay doğru dürüst ciro yapmasa ve hatta dükkânını geçici olarak kapatıp evinde otursa bile, Bağ-Kur prim ödemesi zerre miktar esnemiyor ve eksilmiyordu. Prim seviye basamakları yukarı doğru re'sen veya talep halinde yükselebiliyor ama aşağı inmesi mümkün olmuyordu. Bağ-Kur prim borç sayacının durması için tek çare Vergi Levhasını iptal eder gibi işyerinin kapanışını Bağ-Kur'dan da yaptırmasıydı. Oysa işsiz kalan bir işçinin son SSK priminden itibaren birkaç ay daha ücretsiz sağlık hizmeti alabilmesi mümkündü. Sadece prim ödenmediği için 5.000 gün sayacı duruyordu. Ama Bağ-Kur'lu esnafın borcu gözüktüğünden sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanmasına izin verilmiyordu. Sonradan çıkan zorunlu GSS (Genel Sağlık Sigortası) ve işsizlik fonu destek ödemesi de işçiler için ayrıca pozitif bir fark oldu.

Bağ-Kur tescili zorunlu değilken, ödeme ve emeklilik şartlarının ağırlığı nedeniyle pek tercih edilmediği için, Vergi Daireleri ve Esnaf Odalarının kayıtları ile eş zamanlı re'sen zorunlu tescil kuralı getirildi. Bu borçtan kaçınamayan esnaf, bu sefer de 12 basamaktan en düşüğü olan 1. basamak seviyesinde sabit prim ödemeye başladı. Zaten ihtiyaç duydukları sağlık hizmeti için bu seviye yeterli geliyordu. Bağ-Kur tekrar esnafın aleyhine yeni kural çıkararak, 6. basamağa kadar re'sen zorunlu tescil dayatmasına başladı. 7.-12. basamaklar için de iki yılda bir isteğe bağlı yükseltme imkânı verdiler.

Bağ-Kur'un pençesine düşen esnafın hali, tıpkı Boa Yılanının sarmaladığı Ceylan yavrusu gibidir! Çünkü her nefes alıp verişinde çember daha da daralır! Asla genişleme imkânı vermez! Mesela 7. seviyede prim ödeyen esnafın işleri kötü gittiği, dara düştüğü bir durumda, gelir kaybı yaşadığını ispat ile beyan etse de Bağ-Kur prim basamağı asla düşürülmez! Prim tutarında azaltma mümkün değildir! Ödemeden kurtulmanın tek yolu iflas beyanı ile resmi kapanış veya işyerini başkasına resmi satışla devir yapmasıdır. Ödediği prim miktarına e süresine nispetle bağlanan emekli maaşının, diğer emeklilere göre hep düşük kalması da ayrı bir haksızlık boyutudur.

Sigorta primleri açısından SGK tarafında fazla fark olmasa da ödeyen açısından önemli bir tutar dengesizliği vardır. Son değerlere göre SGK primi için işçinin asgari brüt maaşından 1.401 TL kesilir. İşverene düşen ek pay ise 1.551 TL'dir. SGK tutarında bu bölüşme yapıldığından, iki tarafa da rakam ağır gelmez. Ama Bağ-Kur'lu esnaf kendi işinin süresiz mesaili işçisi olduğu gibi, SGK priminde de kendisinin patronu olarak 2.952 TL tutarındaki tüm ödemeyi çaresizce üstlenir. Bu rakamdan kaçış veya indirim de yoktur!

Zaten işyeri kirası, elektrik, doğalgaz, su gibi işletme giderleri hep "Ticari" oldukları, yani patron ve zengin görüldükleri gerekçesiyle katlamalı tarifeden uygulandığından, esnafın nefes alacak hali kalmadı artık!

Türkiye'de mütevazı sermayeler ile kurulan ve çoğu kez aile işletmesi niteliğinde bulunan esnaf ve sanatkâr teşebbüsleri ile tarım alanında yerel üretici olmak, artık kahramanlık boyutundan da çıkarak delilik haline getirildi. Bu gidişin sonu bütün yerel işletmelerin kapanması ve sermayenin büyük ve zalimce davranan güçlere aktarılmasıdır. Tarım kesiminin kendi ihtiyaçları için bile üretim yapması daha zararlı hale gelmiş, süpermarketlerden alışveriş yapmak köylüler arasında bile standart olmuştur.

Sermayenin hızla büyük denizler gibi dipsiz kuyulara akması ve toprakları sulayan dere ve nehirlerin adeta kurummasının acı faturasını hep birlikte yaşamaya başladık farkında mısınız? Sayıları iki elin parmaklarını geçmeyen dev market zincirleri perakende ve toptan tüketim piyasasıyla vahşice oynuyor ve tükenmez bir iştahla kar etmek için bizlere varlık zamanında dahi yokluk ve pahalılık yaşıyorlar. Küçük esnafın aradan çekilmesi, halkın daha çok sömürülmesine, devletin de acziyetle seyretmek zorunda kalmasına yol açıyor.

BAĞ-KUR'lu esnaf, sanatkâr ve tarım müteşebbislerini kurtarmak ve korumak için neler yapılmalı?

- 1- Bağ-Kur ile SSK arasındaki zorunlu prim gün sayıları farkı düşürülmeli, SSK ile aynı şartlarda sabitlenmelidir.
- 2- Esnafıktan vazgeçen, işyerini sağlık veya ekonomik nedenlerle kapatan veya devreden kişilerin, SSK'ya geçmeleri halinde uygulanan son 3,5 yılın (1261 gün) SSK primli olma şartı askıya alınmalı, prim gün sayıları yeterli ise emekli olabilmelerine imkan verilmelidir.
- 3- Ekonomik darlığa düşen veya sağlığı bozulan esnafın işyerini geçici yada sürekli olarak kapatması halinde Bağ-Kur ödemeleri durmalı, GSS devreye girmeli ve en az SSK mensupları kadar sağlık ve işsizlik sigortası desteği verilmelidir.
- 4- Küçük esnaf ve sanatkârlar ile tarım müteşebbislerine uygulanan "ticari" sınıf doğalgaz, su, elektrik gibi giderlerinde; finansal büyüklük, işyeri ölçüleri, çalıştırılan insan sayısı gibi kriterlere değişen insaflı tarifeler uygulanmalıdır. Korkudan ışığını açamayan, buz gibi işyerinde çalışmak zorunda kalan esnafın gözetilmesi lazımdır.
- 5- Vergi kaydı ve esnaflık tescilini 8 Eylül 1999 tarihinden önce başlatan fakat çeşitli nedenlerle Bağ-Kur tescilini yaptıramayan (mesela Gölcük Depremi nedeniyle o bölgeler ve Düzce civarındaki şartlar) esnafa Bağ-Kur tescilini makul rakamlarla aynı tarihlere çekme imkanı verilmeli, böylece son EYT yasasından faydalanma yolları açılmalıdır.
- 6- Yerel işletmeleri koruyan belediye hizmetleri ve kamu imkanlarında kolaylıklar sağlanmalıdır.
- 7- Esnafa dayatılan fahiş fiyatlı aylık beyanname giderlerinde, iş için kullandıkları araçların sigorta, vergi vb. masraflarında indirimler gelmelidir.
- 8- Esnafın zorunlu kayıt ile harç yatırmaya maruz kaldıkları Odaların ne yaptığı belirsiz ağalar tarafından şahsi derebeyliklere dönmesi önlenmelidir. 20-30 yıl boyunca çöreklenen başkanlıklara zorunlu süre sınırı getirilmelidir.

Sonuç olarak; Esnaf ve sanatkarlarımız ile tarım üreticilerimiz memleketin öz sahiplerinden ve maddi-manevi kalelerinden! Onların soyunu tüketen her türlü oluşuma karşı durmalı, insanlarımızı girişimcilikten soğutan ve korkutan bütün haksızlıkları gidermeliyiz. Yoksa yetişen her gencimiz sanat, ticaret ve tarımda şansını denemek yerine kapağı Devlete atmak için çalışacak ve gereksiz bir rekabet içinde boğulup kalacaktır. Esnaf ve tüccarımızın varlığı ve devamı beka meselesidir! Dahası var mı?

Çek Yasasından Esnafa Kırk Satır mı Kırk Katır mı?

Sınırlı bir girişimcilik denemesinin dışında, hayatım boyunca işçi veya memur statüsünde çalıştım. O yüzden esnaflık ve tüccarlıkla ilgili anlamlı seviyede bilgi ve tecrübe sahibi değilim. Genellikle sosyal ve manevi derinliği olan toplumsal meseleler veya emekçilerin haklarına yönelik ihlallere karşı, imkanım ölçüsünde yazdım ve konuştum. Esnaf ve tüccarlarla ilgili en iyi bildiğim konu maruz bırakıldıkları Bağ-Kur eziyeti ve haksızlıklarıdır. İnşallah sonraki yazılarımdan birisini de Bağ-Kur ve ayrıntılarına ayıracağım.

Bağ-Kur için araştırıp sosyal medyada yazınca, esnaf ve tüccar dostlardan “Hocam sen bize çek yasasıyla yapılan işkenceyi bir bilersen!” şeklinde bilgi ve sitemler gelmeye başladı. Önceleri tıpkı ehliyet affını talep edenlere karşı takındığımız, “Hem alkolle araba kullanmış hem de af istiyor şuna bak!” tavrına benzer şekilde, “Adam çekini ödememiş, alacaklısını zora sokmuş, Devlet de hesap sorunca yüzsüzce şikayet ediyor!” gibi bir algı etkisiyle pek ilgilenmedim. Ama gelen tepkilerin yoğunluğu ve haksızlık iddialarına da bigane kalamadım ve konuyu etraflıca araştırdım. Gerçekten de “Yuh artık bu kadar da olmaz!” dedirtecek bir haksızlık, dengesizlik, hoyratlık ve apaçık zulme dönen sistematik bir esnaf düşmanlığı gördüm!

2018 yılında ABD ile aramızda yaşanan Rahip Krizi odaklı döviz ve piyasa dalgalanmasına kadar, 5941 sayılı Çek Kanunundaki garabetten fazla kimse etkilenmiyordu. Piyasada çekle iş yapan esnaf ve tüccarların geçmişten büyüyerek yükselen iş hacmi ve güçlü ilişkileri, hak edilmiş güvenle kazandıkları saygınlıkları sayesinde, nahoş durumlar pek yaşanmıyordu. Bilerek karşılıksız çek yazma alçaklığını gösteren dolandırıcıların, en fazla tek atışlık vurgunları yaşanıyor ve onlar da hemen mimlenip piyasadan itiliyordu. Çek yasasının karşılıksız çek yazanlara nasıl işlediği ise fazla bilinmiyordu.

Özellikle mal ve ürün satışına dayalı ticaretin, hammadde aşamasından son tüketiciye teslimine kadar olan seyr-i seferine, çok sayıda kişi ve işletmenin dahil olduğundan, zincirin her hangi bir halkasında meydana gelen her sıkıntı diğer unsurlara da negatif etkiyle yansımaktadır. 2018 yılında ülkemize yapılan döviz temelli ekonomik saldırının neticesinde, mal ve hizmet piyasasının her aşamasında sarsıntılar, sipariş iptalleri veya ödeme güçlükleri yaşandı. Alacağına dayanarak çekle vadeli borçlanan esnaf ve tüccarların planladıkları ödeme dengesi bozulduğu için, vadesi gelen çeklerinin karşılıklarını

banka hesaplarına koyamadılar.

Rahip krizinin kötü etkileri silinmeden, 2019 yılı sonuna doğru başlayan pandemi sürecinde, piyasalarda anormal bir daralma, satış iptalleri, üretim ve tedarik güçlüğü, lojistik aksaması gibi çok yönlü sorunlar fırtınası yaşandı. Dünya genelinde idari ve ekonomik kapanmalar oldu. Pandemi atmosferi, zaten beli bükülmüş ve dengesi bozulmuş olan esnaf ve tüccarların üzerinden silindir gibi ezdi geçti. Sonuçta, vadesinde ödenemeyen çek sayısında patlama etkisi oldu. Bugünlerde dosyası tamamlanmış ve kesinleşen hapis cezası infazı bekleyen kişi sayısının 120 bini geçtiği biliniyor. Süreci devam eden dosyalarla birlikte çek yasası mağduru sayısınının 400 bin civarında olduğu söyleniyor.

Esnaf ve tüccarın sadece şahıs ve şirketlerden alacağını tahsil edemediği için dara düşmedi. Kamu kurumlarından alacakları olan bütün tedarikçiler taşeron sözleşmeli personel ödemeleri hariç hemen her alacağını normal süresinde tahsil edemedi. 2-3 yıla kadar sarkan ödemelerin, hiperenflasyon etkisiyle buharlaşan alım gücü yıkımı daha da derinleştirdi.

Papaz krizi ve pandemi dönemi, her ne kadar anormal gelişmeler de olsa alacaklılar açısından yapılması gerekeni değiştirmeyeceği açıktır. Alacağını tahsil edemeyen kişiler yasal sürece başvurduklarında, sonradan kendilerini de buna pişman edecek kadar garip ve zalimce kamu davranışları silsilesini de başlatmış oldular.

Devlet için hep söylenen bir söz vardır: "Devletimiz kadimdir. Atını nallamayı, itini bağlamayı iyi bilir!" Çek Kanunu uygulamasında Devletin bu özelliğinden ve kalitesinden uzaklaştığını, mazlum ile zalim, mağdur ile dolandırıcı arasındaki farkı gözetmeden topyekûn yıkıcı ve anlayışsız bir yol izlediğini, Çek yasası tuzağına düşen borçlu ve alacaklı yüzbinlerce vatandaşımız acı bir tecrübe ile gördü!

Alacağını tahsil edemeyen birisi, her ne kadar kanunsuz ve uygunsuz bulsak da çek-senet mafyasına müracaat ettiğinde neler oluyor? Alacaklı adına tahsile giden mafya elemanı borçluyu tehdit ve taciz ile ödemeye zorluyor. Tahsil edebildiği miktarın içinden bir kısmını alacaklının rızası ile hizmet bedeli olarak kendisi alıyor.

Çekini tahsil edemeyen alacaklı, Devletten yardım için başvurduğunda ise Mafyadan daha beter bir sürece düşmüş oluyor! Çek kanunu gereği çeki yazılan borçluya özel dosya açılıyor ve hemen kendisine şu meyanda tebligat yapılıyor: "Çekinin vadesi geldiğinde karşılığını hesaba koymadığın için doğrudan suçlusun! Neden ve nasıl olduğu Devleti ilgilendirmez. Borcunu ödemek için sistemin sana her hangi bir destek teklifi yoktur. Ne kadar temiz bir ticari sicilinin olduğu da önemli değildir. Kırk yıllık dolandırıcı ile, ilk defa çeki yazılmış bir esnafın Çek Yasası açısından zerre kadar farkı yoktur! Seni 1500 gün adli para cezasına çarptırıyorum! Bu parayı Devletin maliyesine yatıracaksın. Borcunun miktarından düşülmeyecek ve alacaklına da ödeme yapılmayacak! Eğer verdiğimiz süre içinde yatırmazsan seni doğrudan 5 yıl hapis cezasına verir ve hemen infazını uygulayım"

Devlete başvuran çek alacaklısının bütün işi borçlunun bilgisini ve şikayetini bildirene kadardır. Devlet çek alacaklısına tahsil ettiği para cezasından ödeme yapmaz. Borçlunun ödeme yapabilmek için neye ihtiyacı olduğuna bakmaz. Alacaklı sadece borçlu getiren bir aracı gibidir. Alacaklının bozulan ticari dengesini düzeltmek için de çek ilişkisiyle ilgili bir süreç başlatmaz. Alacaklı şikayetinden vazgeçse de borçlunun yakasını bu cezayı tahsil edene kadar bırakmaz!

Çeki yazılan esnaf veya tüccar Devlete haraç öder gibi cezasını yatırdıktan sonra adli takibattan kurtulur. İcra ve haciz yönüyle borçlunun işlem yapabileceği bir varlık kaydı olmadıkça kimse rahatsız etmez. Alacaklı zaten zora giren ödemesini para cezası veya hapis yatırdığı borçludan tahsil imkanı da bulamaz.

Zaten işi gücü dolandırıcılık olan tiplerin icra-haciz takibine karşı tedbirleri baştan bulunduğu için Çek

Yasasının öldürücü darbe vurduğu kesim namuslu ama dara düştüğü için ödeme güçlü yaşayan esnaf ve tüccarlardır. Üstelik, çek yasasının yıkıcı tahakkümünden borçlu tüzel kişiliğin yani şirketin tüm ortakları da ayrı ayrı işlem görürler. Bir kişilik cezanın hisse oranlarına göre ortaklar arasında dağıtılması bile yapılmaz. Hepsini ayrı ayrı tam cezalara çarptırılır. Bir defa bile bu muameleye maruz kalan şirketlerin ayakta kalması imkansız derecede zorlaşır. Yani Çek Yasasının kucağına düşen şahıs veya şirketlerin iflah olması, toparlanıp ekonomiye katılması hayal kadar uzaktır.

Bu garip ve zalim uygulamanın pençesine düşenlerin sayısı yüzbinlere ulaşınca TBMM'de 2021 yılı 7. ayında bir torba yasa teklifi ile çek yasası mahkumlarına hapis cezası infazını 30 Haziran 2022'ye kadar erteledi. Pandemi süresinin uzaması ve ekonomik krizin derinleşmesi yüzünden, Çek Yasası mağduru dosya sayısı 300-400 binlere kadar ilerledi. TBMM ve Hükümet soruna kalıcı çözüm aramak yerine, adeta pansuman tedbirler alır gibi yine infaz öteleme tarihini 31 Temmuz 2023'e kadar uzattı.

Çek Yasası faciasını durdurmak ve tekrarını önlemek için neler yapılmalı?

TBMM tarafından acilen yasal düzenleme yapılarak süreci biten ve devam eden dosyaların hapis cezası ile infazı kalıcı durdurulmalıdır.

Çek kağıdı bir senet değildir. Senet gibi kullanılması hemen yasayla önlenmelidir. Bankalar verdikleri çek kağıtlarının ardında sağlam durmalı ve karşılığı olmayan, teminatı bulunmayan çeklerin piyasada dolaşmasına mani olmalıdır. Çek karnelerini karşılıksız ve garantisiz vermemeleri, kesilen çeklerin mutlaka ödeneceği tedbirleri almalıdır.

Devlet, kendisine bir ödeme sorunuyla ilgili müracaat edildiğinde hemen çek-senet mafyası gibi ceza kesme ve tahsil eme derdine düşmemelidir. Ödeme güçlüğü yaşayan tüccar veya esnafın ticari sicilini bilirkişiler eşliğinde değerlendirmeli ve dosyanın talihsiz bir ticari zorluk mu yoksa dolandırıcılık mı olduğunu tespit etmelidir.

Dolandırıcılık halinde alacaklının haklarını önceleyerek tahsil ve cezalandırmaya gitmelidir. Dara düşen esnaf ve tüccar vakasında sorunun nereden kaynaklandığı analiz edilmelidir. Özellikle kamu kurumlarının ödemelerini geciktirmesi gibi bir neden bulunduğu, yaptırım yazışma ile kamudan alacak tahsilatının sağlanması ve dosyadaki alacaklıya transferi yapılmalıdır.

Dolandırıcılık dışındaki çek dosyalarında ağır para ve hapis cezaları verilmemelidir.

Piyasa şartları yüzünden ödeme güçlüğü çeken esnaf ve tüccarların kayıtlı vergi ve gelir beyanları, yanlarında çalıştırdıkları işçi sayısı gibi kriterler gözetilerek cansuyu niteliğinde ekonomik destek paketlerinden yararlandırılmalı, ödeme takvimleri iyileşinceye kadar kamu idaresinin yakın gözetiminde tutulmaları sağlanmalıdır.

Karşılıksız çıkan çeklerin ödenmesi için borçlu tarafından teklif edilen ödeme takvimimin alacaklı hakları ve piyasa şartları çerçevesinde anlaşılabilir noktaya çekilmesi için mali arabuluculuk sistemi kurulmalı, sistemin işlerlik ve güvenlik takibi Devlet tarafından yapılmalıdır.

Sonuç olarak;

Bu haliyle Çek Yasası uygulamasının makul ve sürdürülebilir bir yaptırım mekanizması yoktur. Piyasayı boğan ve iflah ettirmeyen, Devletin iyileştirici yönünü yok eden ve mafyadan beter davranış çizgisine taşıyan bu kanun ve ilgili mevzuatı acilen değişmelidir. Bankaların kolay ve risksiz kar odaklı keyfiyetlerine son verilmeli, bastırdıkları çeklerin namusundan ve işlerliğinden evvela bankalar sorumlu tutulmalıdır. Esnaf ve tüccarımıza hayatı dar eden, girişimciliği öldüren bu yapının acilen düzeltilmesi için gereğini Sayın Cumhurbaşkanımızdan ve Meclisimizden bekliyoruz.

Anne-Baba İle Yaşanan Her An Nimettir!

Geçtiğimiz Pazar günü KOAH hastası olan babamın cihazları için gereken saf suyu temin ederek evlerine götürdüm. Yaşlılığın ve hastalıkların bedenen çökerttiği anne ve babamın, giderek çocuk masumluğunu ve şefkatini celbeden hüznü ama nurlu ve mütebessim hallerini izledim.

Kendisi oruçlu olduğu halde evladına bizzat ikram için çırpınan, neredeyse lokmayı ağzına verecek kadar her şeyle ilgilenen, parkinson hastalığından titreyen elleriyle kendi yaptığı şerbeti bardağa doldurup uzatan annemi sevgi ve hayretle izledim. Bize eziyet gibi gelen ve sırf onu yormamak için kaçındığımız ne varsa aşkla ve şevkle yapmaya gayret ediyordu. Ben kaçındıkça o yeni şeyler vermeye çalışıyordu. Annelik yaşa ve zamana sığmayan bir erdem ve karakterdir. Anneciğimin bu yaşına kadar varlığına şükür ile içimden dualar ettim.

Akşam ezanı okunduğunda zaten abdestini bizden önce almış olan Babacığım hareketlendi. Ben de önceki hafta onun imamlığında kıldığımız namazın tekrarı için özlemle ama hastalığından dolayı endişeyle, yine cemaat yapalım mı baba diye sordum. İmamlığa takatim yok sen kıldırırsan olur oğlum dedi. O söyleyince benim için onurlu bir emir oldu. Burnunda oksijen veren ince hortum aparatı ile bir adım sağ yan gerimde namaz için durdu.

Kamete başlarken aslında iyiydim. Görev, mutluluk, babamın sağlığından endişe, şükür gibi duygu karmaşısıyla ama normal bir ciddiyetle kamet okumaya başladım. Derken birden sesim çatallaştı, titredi ve güçlkle devam edebildim. Namazı kılarken, sureleri okurken gözlerimde akacak gibi dolmuş yaşlar ve çatallaşan ses tonuyla biraz zorlanarak ilerledim. Kendimi toparlamaya çalışırken, doğrudan bakamasam da doğal görüş alanıma girdiği kadarıyla babamı da kolladığımı fark ettim. Her an bir yığılma veya denge kaybı olmasın endişesiyle sürdü bu durum.

Namazdan sonra bende oluşan bu duygu yoğunluğunu tanımlamaya çalıştığımda, neredeyse dede olacak yaşa geldiğim halde Anne-Babamın sağ ve görece sağlıklı olmalarından dolayı yaşadığım mutluluğun, ebeveynini daha erken yaşlarda kaybedenlere ve son deprem felaketinde vefat eden insanlarımızı karşı bu mutluluktan duyduğum mahcubiyetin, birisi her sene 3 aylarını aralıksız oruçla

geçiren, diğeri her ne durumda olursa olsun namazını terk etmeyen iki tatlı ebeveyn nimetine layık görülmenin verdiği sevinç ve şükür duygularının etkisinde kaldığımı söyleyebilirim.

Toplam 2 saat kadar süren bu ziyarette geçen zamanın asla boşa gitmediğine, hem maddi hem de manevi bereketiyle nasiplendiğime adım kadar emin ve huzurluyum. Onların duasına, mutluluğuna, mütevazi ikramlarındaki berekete, titrek sesle kıldırduğım vakit namazının huşu ve lezzetine elbette paha biçilemezdi.

Artık anı olan bu taze olayımı okurken, anne veya babasından kaybı olan ve zaten yüreği özlemle yanan dostlarımı incittiysem özür diler, helallik vermelerini beklerim. Bu yazıyı onlardan ziyade halen anne babasından biri veya ikisiyle beraber yaşayan, veya ayrı da kalsalar istediklerinde görüşebilen kardeşlerimiz için yazdım. Lütfen henüz yaşarlarken kıymetlerini bilelim. Onları birer Cennet ve sevap ağacı gibi görerek, her fırsatta hayırlı meyvelerini toplarcasına dua ve memnuniyetlerine çalışalım. Yapamadığımız büyük şeylere değil, basitte olsa onlar için önemli ve rızalarını kazandıracak taleplerine odaklanalım.

Aslında bu yaklaşım sadece anne babalarımız için değil, diğer aile üyelerimiz için de geçerli olmalı. Çünkü bizler her ne kadar Rabbimizden sıralı ve hayırlı ölümler dilesek de Takdir-i İlahi gereği deprem, sel, yangın gibi afetler veya kazalar ile aniden vefat edip gitmeleri de mevzu bahis konudur. Seven sevdiğini söylemeli, sevgi ve saygısını göstermelidir. Telafisi imkansız pişmanlıklar yaşamaktansa, icrasını hamt ve şükür ile andığımız güzel anılar biriktirsek daha iyi olmaz mı?

EYT Mevzusu Neden Bu Kadar Karıştı?

1999 yılında AnaSol-M Hükümetinin çıkardığı 4447 sayılı kanundan sonra Türkiye'deki bütün çalışanların kaderi bir daha düzelmeyecek şekilde kötüleşen bir ivmeyle değişti. Halkın gözünü boyamak ve ikna edebilmek için reform gibi süslü kelimelerin arkasından her zaman mevcudu geriye düşüren negatif eksiltmeler ve hak kayıpları çıktı. Bu emek düşmanı, faiz ve sermaye dostu politikalar işçi, memur, esnaf, çiftçi, emekli fark etmeden bütün kesimleri hedefine koyarak ezmeye devam etti.

1999 yılında sadece emeklilik yaşı yükseltilmemiş, emeklilikte aylık bağlama oranları da düşürülmüştü. Türkiye'deki bütün Başbakanlar arasında gelmiş geçmiş en büyük emekçi dostu olan Merhum Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ın başında olduğu Fazilet Partisi bu zulüm yasasını Anayasa Mahkemesine taşıyarak yürütmesini kısmen durdurmuş ve 2002 yılında son şeklini alan haliyle kademeli yaş ve prim sistemine geçilmesini sağlayabilmişti. 2002 yılındaki düzenleme yaşın yanı sıra SSK primlerinde de 5000 üzerine 950 güne kadar ilaveler yapılmasına neden olmuştu.

Bugünlerde Hükümetin Meclise sunduğu yasa teklifinde reklam ile vaat edilenin aksine, sadece normal emeklilik yaşını 1999 öncesine çekmesi, kademeli prim sistemini iptal etmemesi, eski yasada 3600 gün sigorta ile kadınlarda 50 erkeklerde 55 yaşında hak tanınan kısmi emekliliği de geri vermemesi, aylık bağlama oranlarını 1999 öncesine getirmemesi, halkta büyük bir hayal kırıklığına ve kızgınlığa yol açtı. Çünkü bizzat sayın Bakanın ve parti temsilcilerinin ısrarla söylediği 5000 gün prim şartına istinaden eksiği olanlar kredi çekmiş, borca girmiş, kıymetli eşyalarını satmış ve SGK'ya doğum veya askerlik borçlanması adıyla ödemeler yapmıştı. Şimdi buna rağmen 5000 güne ilave çıkacak prim günlerini karşılamaları mümkün görülüyor. Zaten işsiz ve sıkıntı içinde bekleyen 240 bin EYT'li mağdura bir de işten çıkarılanlar ve borca girip bekleyenler de eklenince mağdur sayısında patlama yaşandı. Yapılan şey milletin duygularıyla alay etmeye döndü. Zaten lastik gibi uzatılan ve alt tarafı bir sayfalık kanun teklifi için aylardır ötelenen Meclis onayı yüzünden gerilen sinirler, yeni mağduriyetler yüzünden boşalma noktasına geldi.

Dünyada, çalışma süresi uzadıkça emeklilik maaşı düşürülen bizden daha garip bir sosyal güvenlik sistemi yoktur sanırım. Emekçilerin alınteriyle kazandığı maaşlarına hiç dokunamadan kesilen SGK ödemelerine karşılık, 2008 yılında yine reform etiketli zulüm düzenlemesi 5510 sayılı kanunla yapılan Aylık Maaş Oranları budaması o kadar yüksek oldu ki, bizzat kanunu çıkaran Hükümetin kendisi bile sosyal yardım seviyesine indirdiği bu maaşları ödemekten utanır hale geldiği için, seyyanen zam takviyesi yaparak en düşük emekli maaşını nihayetinde 5.500 TL seviyesinde tutturmaya başladı. Aslında seyyanen zam diye verdiği bir lütuf değil, aşırı kestiği aylıktan geriye bir miktar sus payı iadesi oldu.

EYT mevzusunun kardeş sorunlu akrabaları da var. Ayrıntılara giremesek de kısaca onları da anmış olalım:

1986'da çıkarılan staj ve çıraklık kanunu sonrasında stajyer öğrencilere yapılan yarı sigorta nitelikli sade sağlık sigortalarının, uzun süreli ölüm ve yaşlılık sigortası gibi işlem görmediği anlaşılınca, staj tarihi 1999 öncesi olduğu halde yok sayılanlar 2000 sonrası yaş hesabına tabi tutulduğundan, emeklilik yaşları bir anda 17 yıl fırlamış oldu. Onların talebi staj tarihinin sigorta başlangıcı sayılması ve gerekirse eksik kalan günler için prim borçlanma hakkının verilmesiydi. Bu arkadaşlara Staj Mağdurları diyoruz.

4447 sayılı kanunla emeklilik yaşı kadınlarda 58, erkeklerde 60'a yükseltildiği için işe yeni başlayanlar buna tabi oldu. 9 Eylül 1999 sonrası başlayanlar, sırf birkaç ay veya yıl farkı, hatta birkaç gün farkı yüzünden bu kadar yüksek bir yaş ilavesini haklı bulmuyor ve 1999 sonrası işe başlayanlar için de kademeli yaş sistemi getirilmesini talep ediyorlar. Bu arkadaşlara da 2000 sonrası Kademe Grubu diyoruz. Hatta kendi davaları için EMADDER adında dernek bile kurdular.

1999 öncesinde işçilerin boş veya uygunsuz kaldıkları dönemler de olabilir diye 25 yılda (erkekler) ödemeleri gerekli prim gün sayıları 5000 gün kabul edilmişti. Emekli Sandığına tabi devlet memurlarında iş güvencesi tam olduğu için tavizsiz 9.000 gün prim şartı konulmuştu. Çiftçi ve Esnaf olan tarım-ticaret ehli için işletilen Bağ-Kur'da ise tıpkı Emekli Sandığı mantığı ile, onlara her zaman para kazanan, zengin ve patron kişiler olduğu varsayımıyla yine tavizsiz 9.000 gün prim şartı konulmuştu. Ancak bugünlerde görüp duyacağınız gibi, çiftçi ve esnaf kesiminin büyük bir bölümü 9.000 gün prim ödeme imkanı bulamayan, borçlu veya eksik günlü kalmış durumda. Onlar da biz devlet miyiz

ki en ağır şartları dayatıyorsunuz, yanımızda çalışan işçilerden daha fakir günlerimiz, iflas hallerimiz de oluyor, bu kadar yüksek gün sayısı hiç adil değil diyorlar. Onların sendika yerine esnaf odaları var ama hemen hiçbir hayırları olmayıp tepelerinde yıllardır lüks ağalık yaşıyorlar. Yani Türkiye’de çiftçi ve esnaf Bağ-Kur’unun ne savunanı var, ne de hak arayanı. Bağ-Kur’lu vatandaşlarımız da ayrı bir mağdur grup oldu.

Kocaeli Gölcük Depremi sonrasında hizmet dışı kalan resmi kurumlar yüzünden Bağ-Kur tescili 9 Eylül 1999 sonrasında yapılanlar da hem Depremzede hem de geciken tescil mağdurları oldular ve EYT yasasından yararlanma imkanları kalmadı.

Kadınlarda sigorta öncesi doğum borçlanmasında bile haksızlıklar var. Hukukçu veya yurt dışında doktora yapan kadınlar şanslı ama diğerlerine bu hak tanınmıyor.

Nihayet başka bir mani veya kullanabilecekleri bahaneleri kalmaz ise, 28 Şubat 2023’de TBMM Genel Kuruluna EYT yasa teklifi gelecek inşAllah. Sayın Vekillerimizin ve hassaten İktidar partilerimizin dört gözle bekleyen EYT’li emekçi kardeşlerimizi daha fazla üzmeden 1999 öncesi haklarını eksiksiz iade etmelerini talep ediyor, en azından bu saatten sonra meseleyi siyaset üstü olarak değerlendirip kırdıkları kalpleri onarma fırsatı şeklinde kullanmalarını önemle tavsiye ediyoruz.

Emek Sömürüsü Yapan Kamu Olunca Kime Ne Diyelim?

Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde yaklaşık 22 yıldır süregelen ücretli öğretmenlik modeliyle yapılan haksızlıkları önceki yazılarımda işlemiştim.

Henüz bilmeyenler için kısa bir özet geçerse; Ücretli Öğretmenlik, aslında beklenmeyen ani ve acil durumlar nedeniyle öğretmensiz kalan öğrencileri mağdur etmemek için bölgede bulunan öğretmen adaylarını, onlar da yoksa en yakın kişileri ders saati ücreti karşılığında eğitimde geçici görevlendirme

için taşra teşkilatına verilen idari bir ruhsattır.

Ancak; Milli Eğitimin yeterli sayıda öğretmen alımına gitmemesi ve ataması yapıldığı halde çeşitli nedenlerle göreve başlamayan öğretmenlerin olması yüzünden, giderilemeyen ihtiyacın da karşılanması gerekiyordu. Milli Eğitimin taşra teşkilatı, geçici bir çözüm olan Ücretli Öğretmenlik statüsünü alternatif bir istihdam modeline çevirerek her derdine derman gibi tepe tepe kullanmaya başladı! İl/İlçe Milli Eğitim ve Okul Müdürleri ekonomik(!) ve pratik bir çözüm buldukları, Veliler de çocukları öğretmensiz kalmadığı için memnun ve mesut oldular. Veliler ve öğrencilerin çoğunluğu Ücretli Öğretmenlerin yaşadığı sorunlardan bihaber şekilde eksiksiz hizmet almaya devam ettiler.

Öğretmenlik şartlarını taşıyan adaylardan; KPSS puanı yüksek olduğu halde kontenjan açılmadığından atanamayanlar, atanmış branşlarda yüksek rekabet nedeniyle dereceye giremeyenler vb. başta olmak üzere, Müdürlüklere başvurular içinden KPSS puanı, bölüm yetkinliği gibi kriterlerle (bazı yerlerde sosyal endikasyon dediğimiz torpille seçim iddiaları da var) seçilen öğretmenler ücretli sözleşmesi imzalayarak ağır şartlar ve yetersiz kazançlar sağlayan bu düzenin gönüllü kölesi oldular. Mesleklerini, çocukları ve memleketimizi sevdikleri için bile bile her zorluğa katlandılar. Öğretmen eksikliğini hissettirmeden, Milli Eğitim Bakanlığının acziyetini belli etmeden, dağ-bayır uzak mecra dinlemeden gidip çalıştılar. Okullarımızdan Bayrağımızı indirmediler! Evlatlarımızın geleceğine ulvi bir emekle değer kattılar!

Ücretli öğretmenlerin ders saat ücretleri çok düşüktür. Haftalık 30 saat ödeme sınırları vardır. Metazori tutulan nöbetlerden ve rehberlik derslerinden ek ücret alamazlar. Ailede ölüm, hastalık, izin, resmi tatil vb. herhangi bir nedenle giremedikleri derslerin ücretleri de kesilir. İlk defa 6 Şubat depremleri sonrasında verilen 2 haftalık arada ders ücretlerinin ödeme kararı çıktı. SGK prim günleri asla tam yatırılmaz ve emeklilikleri hayal olur. İş güvenceleri yoktur. Okul Müdürlerinin keyfi kararıyla veya ansızın gelen bir kadrolu atamasıyla sözleşmeleri feshedilir. Yarından itibaren derse gelmeyin denilir. Kış ortasında bile işsiz kalabilirler. Bu güvensiz zemin, yöneticilerin suiistimaline, tacizine ve mobbing gibi eziyetlerine davetiye çıkarır. Diğer öğretmenler kendilerinden daha aşağıda görür, selam ve sosyal etkileşimden dahi kaçınır. Veliler ve onlardan duyup gören öğrenciler saygısız davranır, dalga geçer. Öğretmenlere verilen maddi ve manevi haklardan faydalanamazlar. Zaman geçtikçe ailevi sorumlulukları ve maddi bağımlılığı da artan ücretli öğretmenlerin, koruma kalkanları iyice düşer, her şey istemeden de olsa eyvallah demek zorunda kalır, çaresizlikten katlanırlar.

Bu fiili emek sömürsünün sadece Milli Eğitimde olduğunu sanıyordum! Meğer başka kurumlarımızda da aynı sancı ve sıkıntılar yaşanıyormuş!

Milli Eğitim Bakanlığının Halk Eğitim Merkezlerinde emektar Usta Öğreticilerimiz, Diyanet İşleri Başkanlığında fahri Kur'an Kursu hocalarımız, en tuhafı da Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığında çok sayıda meslekten çalışanlarımız aynı sömürü düzenine yakalanmış biçareler gibi dert yaşıyorlarmış! Şartlarında küçük farklar olsa da hepsi ortak ücret yetmezliği, eksik SGK primi, iş güvencesizliği, ölüm ve hastalık gibi hallerde dahi kesilen ücretler gibi sorunlarla yüzleşiyorlar.

Milli Eğitim ve Diyanet'in öğretmen, eğitmen, usta öğretici gibi eğitim odaklı sömürsünü anladım da Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının psikolog, sosyolog, büro memuru, sosyal hizmet uzmanı, öğretmen, hemşire gibi temel meslek gruplarından 2800 kadar insanı, neredeyse 17 yıldır acımadan sömürdüğünü duyunca çok şaşırdım! Hadi canım o kadar da değildir desem de Aile Bakanlığının taşra teşkilatının hemen her biriminde bu personeli tepe tepe kullandığını, önemli komisyon ve kurul gibi yerlerde dahi görev verdiğini öğrendim. Bakanlığın temel felsefesine kökten zıt kalan bu köleci zihniyetin, nasıl olup da bunca yıldır sürdüğünü anlamak mümkün değil! Zulmeden, sömüren, yetkisini kötüye kullanan Devletin Bakanlıkları ve Diyanet İşleri Başkanlığı gibi özel birimleri olursa, kime ne diyelim Allah aşkına!?

Sonuç olarak, saat ücretli ders veya hizmet alım şekli ancak kısa süreli ihtiyaçlar için makul ve gerekli olabilir. Aksi takdirde bizzat Devlet tarafından kaçak ve haksız personel istihdamına dönmüş olur. Devlet böyle yaparsa özel sektör geri kalır mı? Bu sömürüden onlar da cesaret alıp ileri gitmez mi? Tüm Bakanlık ve kurumlarımızda ücretli sistem için bir süre ve şart kısıtlaması getirilmelidir. Bu zamana kadar emekleri sömürülen ve mağdur edilen öğretmen veya personelin de liyakat esasına göre asli kadrolarına atamaları yapılmalıdır. Bu atamalar normal KPSS atama kontenjanlarından bağımsız yapılmalı ve zaten temsilen çalıştıkları kadrolar odaklı olmalıdır. Atamaya uygun olmayanların SGK eksiklerini tamamlama vb. iyileştirmeler ile en kısa sürede kurumlardan ilişkilerinin kesilmesi, hizmet akışını aksatmadan yerlerine atamaların yapılması sağlanmalıdır.

Erkeklere Düşmanlığınızın Bir Ölçüsü Yok mu?

Ülkemizin bir bölümü, akla hayale gelmeyecek bir yoğunlukta depremler silsilesi ile sarsıldı, yerle bir oldu 35 binin üzerinde insanımızın vefatına, 13,5 milyon bölge halkının etkilenmesine neden oldu. Yitirdiğimiz insanların inşallah ahiret şehidi olduklarına inanarak rahmetle anıyor, geride kalan yaralılarımıza acil hayırlı şifalar, bölge insanımıza ve Milletimize sabır ve başsağlığı diliyoruz. Yüce Rabbimiz bu afetlerle gelen imtihanını kolaylaştırsın, zorlukları rahmete tebdil eylesin, tekrarından Milletimizi muhafaza eylesin diye dua ediyoruz.

Bütün insanlığın yaşanan deprem felaketinin büyüklüğü ve etkisinin şiddeti nedeniyle dehşete düştüğü, dost-düşman etiketli her ülkenin kendince yardıma koştuğu, Milletimizin yekvücut olarak destansı bir dayanışma ve yardımlaşma örneklerini sergilediği bugünlerde feminist zihniyetin de asgari insanlık seviyesine çıkacağını umuyorduk. Ama fena halde yanılmışız! Kıyamet gününü andıran bu hengame içinde devletin en hızlı ve güçlü şekilde çalışabilmesi için ilan edilen Olağanüstü Hal Durumu kararnamesinde bile erkeklere olan kin ve nefretlerini göstermenin yolunu buldular! Sayın Cumhurbaşkanımızın yoğunluktan dolayı belki de okuyamadan imzaladığını veya vekaleten imzaladığını düşündüğümüz 11 Şubat 2023 tarih ve 120 sayılı CB Kararnamesinde yargının geçici tatil edilmesiyle ilgili ifadelerin arasına **"Nafaka alacaklarına ilişkin icra takipleri hariç olmak üzere**

tüm **icra** ve iflas takipleri, taraf ve takip işlemleri, yeni icra ve iflas takip taleplerinin alınması, ihtiyati haciz kararlarının icra ve infazına ilişkin işlemler, 6/2/2023 tarihinden itibaren 6/4/2023 tarihine kadar **durur.**" şeklinde erkeklere olan kin ve nefret duygularını ekletmeyi başarmışlar!

Sayın Cumhurbaşkanı ne zaman Milleti ile bütünleşme yolunda hayırlı bir adım atsa adeta onu boş çıkaracak, insanların gönlüne kin ve nefret tohumları ekecek özel bir ekip çalışmasına şahit oluyoruz sanki. Ehliyet affı mevzusunda SÜDGE (Sürücü Davranışları Geliştirme Eğitimi) adlı eziyet uygulaması gibi örneklerde de bu etkileri izliyoruz.

Evi ocağı yıkılmış, belki de yurdundan zorunlu hicret etmiş, iş ve gelir güvencesi kalmamış, öz canından gayrı bir varlığı kalmamış depremzede insanlarımızı yine de haraç gibi süresiz nafaka işkencesine tabi tutmak, ödeyemeyecekleri belli olan bu kahr vergisini icra ile almaya kalkmak ve olmazsa hapse tıkmak ne demektir? Devletimiz fiilen feministlerin işgali, emir ve komutası altında gibi davranmaktan ne zaman vazgeçecek? Demek ki feminist kadın örgütleri başkanının "KADIN HAREKETİ OLARAK DEVLET MEKANİZMASINDAN DAHA GÜÇLÜYÜZ." ve süresiz nafakanın iptali için "KANUN ÇIKSA BİLE UYGULATMAYIZ!" sözleri ne yazık ki içi boş tehditler değil, gerçeğin ta kendisi olan acı bir vaziyetmiş!

Ne OHAL ilan edilen 2-3 aylık dönemde, ne de sonrasında toparlanıp zaten zulüm ve haram olan süresiz nafakayı ödeyemeyeceği belli olan insanları icra ve hapis ile tehdit etmek kadim Devletimize ve Müslümanlardan olduğunu ifade eden Hükümetimize hiç yakışmıyor! Biz böyle değiliz! Ne yapılmak isteniyor? Deprem şartlarında can suyu niyetine her aileye verileceği söylenen 10-15 bin TL sosyal yardımdan bile faydalanamadan nafaka ödemeleri mi yapılınsın? Devletimiz bu kadar mı çaresiz? Sosyal Devlet kendi görevini, boşanıp el olmuş insanların sırtına yükler mi? TMK'da olan 4. nafaka türü, yani Aile Yardımı nafakası neden hiç devreye alınmıyor? Erkeklere olan bu kin ve düşmanlığınızın bir sınırı var mı?

Sayın Cumhurbaşkanımız, şu afet günlerinde mazlum ve mağdur erkeklerin bağına zehirli bir hançer gibi sokulan bu nafaka kararnamesini lütfen düzeltiniz! Size bu kötü evrakı imzalatan ve halkı sizden soğutan kişi ve kurumlar hakkında gereğini yapınız. Bu vesile ile zaten kaldırmaya çok önceden söz verdiğiniz süresiz nafaka zulmünü de kökünden iptal ediniz. Mazlum ve mağdur depremzedeler başta olmak üzere insanlarımızın hayır dualarını almak için bu düzenlemeleri ivedilikle yaptırmanız lazım. Bizler de dilsiz şeytanlar gibi feminist işgalin hayırsız işlerine seyirci kalmamak adına yazıyor ve hatırlatıyoruz.

Yüce Allah kalplerimizi doğrulukta ve kendi yolunda buluştursun. AMİN!

Zor Ama Haklı Bir Talep: #EhliyetAffı

Ehliyet affı konusunda yazmaya niyetlenince zor ve tehlikeli sulara yüzmeye kalktığımı farkındayım. Mümkün olduğu kadar sade ve açık şekilde düşünce ve tespitlerimi paylaşmak isterim.

Önce kimlerin ehliyetine geçici veya sürekli el konuluyor kısaca hatırlayalım:

- 1-Aynı yıl içinde toplam 100 ceza puanı alanların,
 - 2-Ölümlü trafik kazalarında karışanların,
 - 3-Uyuşturucu madde etkisindeyken araç kullananların,
 - 4-Stajyer sürücü dönemindeyken toplam 75 ceza puanı alanların,
 - 5-Ehliyet geçerlilik süresi dolanların,
 - 6-Sağlık durumu sürücülüğe elvermeyecek şekilde kalıcı veya geçici bozulanların,
 - 7-Hız kurallarına tekrarlayan şekilde en az 5 kez uymayanların,
 - 8-Ölçülen değeri 0,50 promil ve üzerinde alkol aldığı tespit edilenlerin,
 - 9-Ehliyet kursunu ilk kez bitirdiğinde aldığı sertifikasını yasal süre içinde ehliyete çevirmeyenlerin,
- Ehliyetlerine 2 aydan başlayan ve süresiz iptale kadar değişen aralıklarda hak mahrumiyeti uygulanır.

Ayrıntılara girmeden hemen önce, sürücünün haksızlığı ispatlanmış bir şekilde ölümlü kazaya karışanlar, uyuşturucu etkisi altında araç kullananlar ve sağlığı sürüş emniyetini kaybedecek şekilde bozulanlar hakkındaki hüküm ve uygulamaların, ayrıca değerlendirmeye tabi tutulmadan devamından yana olduğumu belirtmeliyim.

Özellikle pandemi dönemindeki olağanüstü şartlar ve ekonomik zorluklar nedeniyle, sertifikasını resmi süresi içinde ehliyete çeviremediği için dosyası yananlara yönelik tek seferlik ehliyet affının da verilmesi gerektiğine de inanıyor, bu listedeki en masum grup olduklarını düşünüyorum.

2016 yılından önce alınan eski tip ehliyetlerin, 2022 yılı sonunda dolan yenileme süresi 2 yıl daha uzatıldığı için, yenileme gecikmesiyle ehliyet iptali sorunu yaşayan yoktur.

Asıl sıkıntılı konu alkollü araç kullanımı veya iddiasıdır. Alkollü araç kullanımı hakkında yaşanan haller ise şunlardır:

1-Rutin trafik kontrolü veya kaza sonucu, alkolmetre ile veya hastanede yapılan ölçümlerde kanda 0,50 promil ve üzeri alkol tespit edilmesi,

2-Polisin teklifine rağmen alkolmetreye üfleme sonucu tutanak ile alkollü kabul edilerek işlem yapılması,

3-Özellikle pandemi sırasında yoğunlaşan alkol bazlı el-yüz dezenfektanı kullanımı, ağız gargarası vb. bazı ilaçlar nedeniyle alkolmetrenin fiilen alkol içilmediği halde içilmiş gibi değer vermesi,

4-Nadir de olsa kalibrasyon ayarları bozulan bazı alkolmetre cihazlarının hatalı pozitif değer göstermesi,

Uygulama sırasında ölçülen veya tutanakla işlem yapılan değerlendirmeler hakkında ihtilaf olduğunda vatandaşın kendisini etkili savunma imkanı pek olmuyor. Çünkü işlemten hemen sonra hastaneye gidilerek alternatif ölçüm ve kan tahlili yapılsa bile bunlarla ilk işlemin kaldırılması veya düzeltilmesi imkansız derecede zor ve uzun sürüyor. Mahkemelerde şüpheden sanık yararlanır ilkesi pek dikkate alınmıyor. Resmi hastane raporu ile itiraz yolu fiili cezalandırma uygulamasını önlemediği için sonuçta pek bir anlamı kalmıyor.

Hastanede alkol ölçümleri konusunda da oturmuş bir standardın olmadığını görüyoruz. Alkolün alınmasından itibaren kanda tepe değerine ulaşması aşağı yukarı bellidir ama yıkıma uğrayarak azalma süresi ve kapasitesi her kişi için farklı olabiliyor. Hastanelerde ölçülen değerlerin üzerine hekimlerin arada geçen süreyi dikkate alarak ilave ettikleri yüzdelik değer bile farklılık gösteriyor. Kimisi yüzde 15, kimisi yüzde 30 gibi ilavelerde bulunuyor. Bu konuda netleşmek ve temel vücut ölçüleri dikkate alınarak sabit zaman-süre oranları kullanımına geçmek lazım.

Bütün uyarılara rağmen, kendi hayatını ve başkalarını da tehlikeye atarak alkollü araç kullandığı tespit edilen, bu kabahati tekrarlamasına ve kaza yapma durumuna göre 6 aydan 5 yıla kadar ehliyetine el konulan vatandaşlarımız da var. Ehliyetine el konulanlara uygulanan cezaların dışında bir de zorunlu **SÜDGE** (Sürücü Davranışları Geliştirme Eğitimi) meselesi var. Oldukça kısıtlı kapasitede, pahalı, ağır şartlar eşliğinde düzenlenen bu kurslar yüzünden, sürücüleri ıslah edip geliştirmesi beklenen eğitim uygulaması ağır bir işkenceye, sosyal ve ekonomik ıstıraba dönüşüyor.

Düşünün ki nüfusu 20 milyona dayanan koskoca İstanbul'da bile sadece 1 tane kurs merkezi var! İstanbul'da ister Avcılar'da, isterse Tuzla'da otursun, SÜDGE kaydı yaptırmak ve kursa katılmak için bütün sürücüler Zeytinburnu ilçesine gitmek zorunda! İlgili yönetmeliğe göre bu eğitim günde en fazla 6 saat, haftada 1 gün olmak şartı ile en az 4 hafta sürmek zorunda! Haftada 1 gün yapılması çalışanlar için kolaylık gibi düşünülebilir ama uygulaması asla öyle değil! Kurslar hafta içi mesai saatlerinde yapılıyor. Peş peşe 4 günde bitirilmesi de engellenerek eziyet gibi 4 hafta boyunca birer gün gelinmesi isteniyor. 4 haftalık kursun, 4 ayrı kurs gününde hastalık, cenaze vb. mücbir nedenle katılım mümkün olmadığına kurs hakkı yanıyor. Ders tekrarı veya erteleme mümkün olmuyor! Çünkü yönetmeliğe **"Eğitim programına hangi sebeple olursa olsun kesintisiz devam edilmesi esastır."** maddesi konulmuş! Yani o gün babanız da ölse cenazesini ortada bırakın, hastalıktan yataktan kalkamasanız da sürünerek çok daha kutsal ve önemli olan kursumuza gelin deniliyor!

SÜDGE kursları en az 4, en fazla 12 kişilik gruplar şeklinde açıldığı için, oldukça yetersiz kalan bir kapasite ile talebi karşılamaya çalışıyor. Henüz 2023 yılına yeni girdik ama mesela Ankara İl Sağlık Müdürlüğü sayfasında şöyle bir uyarı var: **"!! DUYURU !! 2023 SÜDGE Kayıtları için randevu başvuruları dolmuştur!"** Her şehirde tek yerde açılan, yetersiz kapasite yüzünden aylarca ve bazen birkaç yıl bekletme sonucu, kanunla verilen ehliyetin alınma süresini ikiye üçe katlayarak aşırı hak

mahrumiyetine neden olan, yüksek ücretleriyle (2022 yılı **2.860 TL**, 2023 yılı **6.375 TL**) ayrı bir derde dönen SÜDGE projesi, vatandaşa resmi eziyet ve işkence uygulaması olmuştur! Kanuni ceza süresi dolsa bile SÜDGE şartını sağlayamayan sürücülerin yasadışı ehliyetsiz araç kullanması adeta teşvik edilir hale gelmiştir!

Af konusundan önce tüm bu süreçlerin ıslah edilmesi şarttır. Yoksa her yıl aynı derdi çeken yeni mağdur grupları doğacaktır. Alkol tespitinde ve nihai kararda savunma hakkını gözeten, standartları oturmuş resmi hastane raporlarının yeterince dikkate alındığı, SÜDGE uygulamasının ayrıca cezalandırma sürecine dönüşmediği bir model kurmalıyız! İnsanların sadece araç kullanırken değil, normal hayatta da alkol kullanımından kendi isteği ile kaçınacağı şuuru ilkokuldan itibaren verilecek nitelikli eğitimlerle kazandırmalıyız. Alkol kullanmanın maddi zararlarını ve manevi sonuçlarını daha güzel işlemeliyiz. Alkole erişimi sıkı kontrol altına almalı, sahte içkicilere cinayete teşebbüs cezası vermeli, yerli yapımlarda alkol kullanımını özendiren senaryolara yasaklama veya teşviklerden men gibi yaptırımlar getirmeliyiz.

Bu son paragrafı yazarken zorlansam da kabahat ve cezalandırmada bütün ölçüler kaçtığı için, alkolden dolayı ehliyetine el konulan sürücülere yukarıdaki detaylara istinaden bir defalığına şartlı ehliyet affı verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu şart, tıpkı adli suçlarda kullanılan **HAGB** (hükümün açıklanmasının geriye bırakılması) gibi aynı kabahatin tekrarında kanunda verilen cezalandırma ölçülerinin en az 2 veya 3 misli ile uygulanması gibi sıkı ve ağır bir ifade ile hükme bağlanmalıdır. Özellikle hayatını ve ailesini geçindirmesi doğrudan araç kullanımına bağlı olan vatandaşlar için, bu süreç adeta sosyal ve ekonomik idama dönüştüğünden, pişmanlık ve muhtaçlıkla yükselen feryatlarına sağır ve dilsiz kalamazdım. Toplumda her kesimin müjde haberleriyle umut tazelediği bu günlerde, sayıları bir milyonu aşan yasaklı sürücüler ve aileleri için de bir müjde haberinin elzem olduğuna inanıyor, konuyu yetkili büyüklerimizin irfan ve vicdanına havale ediyorum.

Bütün kervanlar yolda düzölmek zorunda mı?

Göçebe ve savaşçı toplum geleneğimizden kalan önemli zafiyetlerimizden birisi de “kervan yolda düzülür” felsefemizdir! Bu tavrın hızlı ve pratik sonuç alma gibi faydalarını görsek de karşımıza çıkardığı yüksek maliyetli faturalardan ve zararlı yan etkilerinden bir türlü kurtulamıyoruz! Planlı ve sistemli çalışma esas olmayınca kurulan sistemler aptal ve iğreti oldu. Akıllı ve becerikli yöneticiler ile günü kurtarmak, her zaman kriz yönetimi mantığıyla çalışmak esas yapıldı. Bizde sistem aptal, yöneticiler akıllı olduğu için dünya çapında çok meşhur ve becerikli yöneticiler yetiştiriyoruz.

Planlı çalışmayı hiç sevmiyoruz! Kazara plan yaparak başladığımız işlerin hemen hepsi, asıl planın dışına taşarak fazla veya eksik bitiyor! Hiç bir kamu binası plan ve projesine sadık kalarak kullanılmıyor! Mutlaka bir tadilat, değişiklik, ilaveler yapıyoruz! Çünkü ya planlarımız gerçek hayattan kopuk fantezilerle yapılıyor veya kendini bulunmaz hint kumaşı gibi gören yöneticilerimiz bu planları asla beğenmiyor, mutlaka bir düzenleme yaparak adeta kendi imzalarını koymak zorunda hissediyorlar. Zaten Devlet Planlama Teşkilatını da artık daha iyisini yapacağız, Cumhurbaşkanlığı Politika Kurulları süper uzmanlık ve planlama kurumları olacak diye kapattık. Ama şimdi ne süper kurumsal yapılarımızdan Devlet Planlama Teşkilatı kaldı, ne de faal ve fonksiyonel çalışan CB Politika Kurullarımız oldu! Varlığı sadece atama kararlarında görülen, CB web sitesinde bile esamisi okunmayan bu kurullardan hayır mı gelir?

Gelişmiş ülkelerde kentleşmeye açılan bölgeler önce çok ayrıntılı planlanır, arazi yapısına uygun inşaat sistemleri ve sınırları tanımlanır, altyapı sistemleri kurgulanır, parselasyon, su, elektrik, doğalgaz gibi kaynaklar hazırlanır, geriye sadece oturulacak evlerin ve diğer yapıların inşası kalacak şekilde hazırlanır. O yüzden şehir ve sokakları cetvelle çizilmiş gibi düzgün, simetrik, bina yapılarını benzer görürsünüz. Türkiye’de özellikle büyük şehirler önce kamu arazilerinin işgali, kaçak yapılaşma ile başlar. Sonra yol, su, elektrik gibi hizmetler gelir. Tapu ve şehir planlama gibi kılıfına uydurmaya yönelik resmi işlemler de zaman içinde af ve hafif cezalarla tamamlanır. Gezip gördüğüm, içinde yaşadığım şehirler içinde en düzgün olanı Erzincan’dı. Orası da 1939 depreminde neredeyse tamamen yıkılan şehrin, ovalık alandan dağların yamacına doğru planlı şekilde taşınmasıyla oluştuğundan, gayet güzel ve simetrik bir şehir olmuştu.

Kervanı yolda düzerken mahvettiğimiz eğitim sistemsizliği; mezun, öğretmen ve akademisyen facialarımız:

Kervan yolda düzölür dedik ve bir sürü yere okul ve üniversite açtık. Ama okullara öğretmen, üniversitelere akademisyen desteğini zamanında veremedik. Bir anda yükselen derslik ve öğretmen ihtiyacını gidermek için, önce aday havuzunu doldurmamız gerekti. Sonra aşırı mezun sayısından şişen havuzu kolayca eritemedik. Çünkü bütçe kısıtları elimizi kolumuzu bağlıyordu. Bu yüzden sınırlı sayıda öğretmen atamasına yöneldik. Ama, çok acil öğretmen ihtiyacımız da vardı. Memleketin bazı yerlerine kadro ataması ilan edilse bile taliplisi çıkmıyordu. Bazı branşlarda ise Devlet tarafından yeterli sayıda kadro alımı ilan edilmiyordu.

Türk Milletinin ve yöneticilerinin kriz yönetim becerisi, ücretli öğretmenlik ucubesini üretti. Okulunda boş ders olmasını istemeyen müdür ve ilçe milli eğitim müdürleri bir çözüm bulmak zorundaydı. Mevcut yetkilerini kullanarak öğretmen atamalarını by-pass yaptılar. Kölelik gibi ağır şartlarda, son zamlarla 40 TL'ye yükselen saatlik ders ücretiyle, adeta kaçak öğretmen istihdamını çıkardılar! Okulların öğretmen ihtiyacı vaktinde giderilemeyince, acil ihtiyaç için kullanılan bu yol neredeyse standart öğretmen istihdamına döndü! Ücretli öğretmen sayısının son 20 yıl içinde 100 bine ulaştığı söyleniyor! Milli Eğitim Bakanlığı bu rezalet gibi tablodan utanıyor olacak ki, yıllık istatistik raporlarında bile ücretli öğretmenlerden hiç söz etmiyor!

Bu işe çaresizlikten ve alternatifsizlikten razı olan ücretli öğretmenler iki kısımdı. Bir tarafı, deli gibi KPSS çalıştığı halde ya kontenjan darlığından veya yüksek puan rekabeti yüzünden atanamayan, her yönüyle yetişmiş ehliyet ve liyakat sahibi öğretmen adaylarıydı. Diğer tarafı ise, daha iyi şartlarda iş bulamadığı için ve öğretmen olarak çalışmanın prestij cazibesi nedeniyle, farklı alanlarda lisans veya ön lisanslarına yani öğretmenliğe uygunsuzluklarına rağmen görev alan gençlerimizdi. Çünkü liyakatli olan öğretmenlerin atandığında dahi gitmeyi istemedikleri kadar zor ve uzak coğrafyalarda çalışmaya razı oldular.

Şimdi önümüzde devasa bir öğretmen problemi var! Sistemsiz günöbirlik tavırlarımız bu hale getirdi. Kamuda yaklaşık 1 milyon kadrolu öğretmen var. Halen öğretmen açığının yaklaşık 250 bin olduğu söyleniyor. 10 bin civarı atamaya elverişli yaklaşık 100 bin ücretli öğretmenin görevde olduğu söyleniyor. Yani, eğitim ordumuzun yüzde 10 kadarı son derece yetersiz ücretli, sosyal güvencesiz, mutsuz ve huzursuz bırakılan neferlerden oluşuyor. Dışarıda ise KPSS ataması bekleyen yüzbinlerce mezun gencimiz var! Umutları giderek tükenen, maddi ve manevi ızdırap yaşayan, hayata küsen, kendilerini sınıfta hayal ederken, market kasiyerliğinde, taksi şoförlüğünde, inşaat işçiliğinde veya çiftçilikte bulan, ataması yapılmadığı için kısmeti de kapanan ve çoğu kez evlenemeyen gençlerimiz var! Onlar bir taraftan çaresizce atama müjdesi beklerken, diğer taraftan çok kötü şartlarda öğretmenlik yapmak zorunda kalan ama çocuklarımıza yansıtılmamak için olağanüstü çaba gösteren, milli eğitimde beceriksizliğimizi kapatan ücretli öğretmenlere dış bileyecek kadar sınırları gergin ve yıpranmış durumdalar. Hangilerinden vaz geçelim? Çocuklarımızı sahipsiz bırakmayan, onları yetiştirmek için harçlıktan beter ücretlere talim eden, yeterli sosyal ve ekonomik güvenceden mahrum kalan ücretli öğretmenlerimizden mi, yoksa binbir umut ve çile ile okuyan, başarıyla bitirdiği okulu yetmezmiş gibi adeta umut doğrama tezgahına dönüşen KPSS sınavlarında tarumar olan öğretmen adayı gençlerimizden mi? Hepsi de bizim gencimiz, hepsi de kıymetli, hepsi de güzel bir hayata layık üretken nesillerimizdir!

Eğitim sistemimiz nesil ve değerler öğütme makinesine döndü! Asla milli eğitim veremeyen, sistemsel bütünlüğü kalmayan, eğitimi de sağlıklı yapamayan bir sistemsizlik içinde kaybolduk! Öğrencileri bilgi ve beceri alanlarına uygun ayırıştırma, meslek edindirme, güçlendirme ve kadim değerlerimizi yükleyerek yaşatma fonksiyonu neredeyse sıfıra inmiş bir yapıdan söz ediyoruz. Bütün çocukları üniversite okumak zorunda hissettiren, sıfır puan çekse bile üniversite yolunu ardına kadar açan bu

yapı, sorunları sadece 22-23 yaşına kadar öteleme görevini üstleniyor. Her yıl yüzbinlerce mezun gencimiz işsiz ve umutsuz nesiller havuzuna dökülerek çırpınıyor. Gençler arasında intihar oranı giderek yükseliyor! Hemen her şeyi üniversite boyutunda düşünerek meslek eğitimini ve genç yaşta girişimcilik gibi yeteneklerini elbirliğiyle boğduk!

KPSS sınavlarında umutlarını doğradığımız yetmezmiş gibi, yıllarca okuduktan sonra atanma hayaliyle avunan gençlerimizin önüne bir de 35 yaş sınırı çıkardı! Geçmişte şaibeli sınavların iptal edilmesi, kadro alımlarının geciktirilmesi, sınırlı sayıda açılan kadrolara torpilli mülakatlarla birilerinin yerleştirilmesi sonucu, beklemek zorunda kalan gençlerimiz zaman kaybetti ve yaşları ilerledi. Anayasamızda olmayan yaş engelleriyle daha çalışmadan emekliye ayrıldılar! Devletle sistem yaklaşımı bozulunca böyle garabetler oluyor işte. Hem emeklilik yaşını 65'e çıkarmak hem de 35 yaştan ilerisini ne kamuda ne de özel sektörde istihdamdan kaçınmak nasıl bir mantığın tezahürüdür? Kamuda KPSS A ve B mesleklerinde 35 yaş sınırı konulması haksız ve mantıksız bir uygulamadır. Sistem nazarıyla bakıldığında tüm kuralların uyumlu olması, böyle çelişen uygulamaların kaldırılması gereklidir.

Hemen her şehre birer üniversite kurduk. Niyet çok güzel, çabalar da takdire şayandı. Sonra giderek yükselen nitelikli akademisyen ihtiyacını fark ettik. Bazı alanlarda ciddi eksikler gördük. Yine pratik ve iş bitiren zekasıyla büyüklerimiz güzel bir çözüm buldu. En çok ihtiyaç duyulan 100 alanda 2000 gencimize YÖK bursuyla doktora yaptırılm, yüksek kalitede yetişsinler, ciddi sayıda yayınlar yapsınlar ve program sonunda hem üniversitelerde hem de endüstride istihdam edelim dedik. Projeyi duyurduk, gençleri heveslendirdik, bütçeler ayırıp harcadık, istihdam garantili gibi reklamını yaptık ve uyguladık. Sonra projenin kurucusu ve yöneticisi YÖK Başkanı başka bir göreve geçince, klasik bürokrat kaprisiyle yeni YÖK Başkanının 100/2000 projesini ve sonradan artarak geldiği rakamla 5000 gencimizin geleceğini adeta çöpe attık. Üniversitelerimiz yüksek nitelikli akademisyenlerden, gençlerimiz başarılı bir gelecekte mahrum bırakıldılar! Kendi elimizle doktoralı işsizler ordusu kurmayı başardık! Çünkü bizde sistem yok! Sistemsizlik veya sistemlerde devamsızlık sistemi var!

Şehirlerimizi başıboş köpek terörüne teslim eden sistematik beceriksizliğimiz:

Kadim medeniyetimiz boyunca, köpeklerin varlığı, hayatımızdaki yeri ve fonksiyonu hep belirli olmuştu. Mal, mülk ve arazilerin korunmasında, çiftlik hayvanlarının beslenmesinde yardımcı canlılar ve duygusal bağ kurabildiğimiz sadık dostlarımızdı. Kırsal bölgede yoğun ve bazen zaruri ihtiyaç halindeyken şehirleşmeye başladıkça diğer çiftlik hayvanları gibi hayatımızdan ayrılmaları gerekti. Şehirlerde ihtiyaç fazlası köpekler başıboş ve belirli köşe başlarında yaşamaya başladılar. Yerel halkın yardımı ve desteğiyle idare ettiler. Başıboş köpek sayısı insanları rahatsız eden boyutlara geldiğinde, saldırı ve hastalık olayları yaşandığında zabıta gibi görevliler tarafından müdahale edilerek genelde sayıca sınırlı tutuldular.

Avrupa Birliğine üyelik ve uyumlandırma çalışmaları kapsamında, 2003 yılında Avrupa Ev Hayvanlarını Koruma Sözleşmesini imzaladık. Bu sözleşme ile evcil hayvanların her yönüyle değerlendirilip en iyi refah şartlarının sağlanması istenmekle birlikte, başıboş evcil hayvanların sayıca kontrol edilmeleri için resmi makamlarca yapılması gerektiğinde itlaf metotları dahi tanımlanmış ve daha önce kullanılabilen zehirleme gibi acı ve ızdırap veren kontrol yöntemleri yasaklanmıştır.

2004 yılına kadar, başıboş köpeklerin sayısı belediyeler tarafından gerektiğinde itlaf ile kontrol altında tutuluyor ve çeteleşip hem insanlara hem de diğer hayvanlara saldırmaları önleniyordu. AB ile uyum kapsamında biz de 5199 sayılı Hayvanları Koruma Yasasını çıkardık. Ama yasa yapılırken Sayın Vekillerimiz feci şekilde yanıldılar veya art niyetli kulis çalışmaları ile kandırıldılar! Kanunu yaparken rehber metin olarak 2003 yılında imzaladığımız Avrupa Sözleşmesini referans almaları gerekiyordu. Ancak kanunun gerekçesinde bu sözleşmeden hiç bahsetmediler! Onun yerine sahte olduğu tescilli bir sözde UNESCO Beyannamesini esas aldılar. UNESCO'nun böyle bir beyannamesi yoktu! Bu sahte

beyanname yüzünden hayvanları insanla eşdeğer gösteren hak terimi de gerekçede kullanıldı. Kanunda kurulması gereken insan sağlığını ve güvenliğini de koruma dengesi bozuldu. Halbuki Avrupa Sözleşmesi hayvanların korunması ve refahı için yapılmıştı, hayvanların hakları değil refahı olurdu! Hak ifadesi insanlara özel sorumluluklar ve görevlerle beraber gelen özel bir hukuksal kavramdı.

/GENEL GEREKÇE

Ülkemizde çevrenin korunması ile ilgili 2872 sayılı Çevre Kanunu çerçevesinde tür koruması, 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu çerçevesinde de alan koruması şeklinde hayvan varlığımızın korunmasına çalışılmaktadır ve bu kapsama bilhassa nesli tükenmekte olan hayvanlarımız girmektedir. Ancak, dünya artık toplumsal, ahlaki ve vicdani açıdan, hayvan varlığının, canlı olarak değerlendirildiği bir perspektifle tüm hayvanların yaşamlarının güvence altına alınması yolunda önemli mesafeler katetmeye başlamıştır. Bu çerçevede 15 Ekim 1978 tarihinde Paris'te UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim Bilim ve Kültür Örgütü) merkezinde yayınlanan "Hayvan Hakları Evrensel Beyannamesi" kabul edilmiştir. Katılmaya hazırlandığımız Avrupa Topluluğu üye ülkeleri ise, adı geçen Beyannamenin 14 üncü maddesi gereğince ülkelerinde hayvanları koruma açısından önemli adımlar atmışlardır.

Yapılan bir başka vahim hata da aynı kanunun gerekçesinde Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün başıboş hayvanları ASLA öldürtmediği şeklinde yalan bir ifadenin yer almasıydı!

Büyük Atatürk de sahipsiz hayvanları korumuş, bu hayvanları asla öldürtmeden Hayvanları Koruma Cemiyetine teslim ettirmiş ve bunların bakımını yaptırdıktan sonra isteyenlere dağıtırmıştır.

Halbuki 1932 yılında Türkiye çapında sıkça görülmeye başlanan kuduz vakaları (tıpkı günümüzde olduğu gibi) üzerine Resmi Gazete'de özel "Köpeklerle karşı ittihaz edilecek tedbirler hakkında TAMİM" yayınlanmış, sahipsiz bütün başıboş köpeklerin ve sahipli de maskesiz (ağızlıksız) görülen bütün köpeklerin itlaf emri verilmiştir! 2004 yılına kadar belediyeler tarafından uygulanmaya devam edilen, zehirle veya gerekli görülürse kurşunla itlaf yöntemi önemle emredilmiş ve takibi istenmiştir.

TAMİM

Sıhhat ve İctimai Muavenet Vekâletinden :

№ 359

Kopeklere karşı itihaz edilecek tedbirler hakkında

Muhtelif vilâyetlerimiz dahilinde kuduz şüpheli kopekler tarafından ısırılarak tedavihanelere sevk edilen eşhas adedinin çoğalmakta olduğu anlaşılmıştır. Sık sık tekerrur eden ve hemen bir çok mıntakalarımızda eksik olmıyan ısırık vak'alarının bu suretle tevalisi; kopeklere karşı umumî bir mücadele yapılmasını istilzam edecek bir derecede ehemmiyet kesbeyle-

miş olduğundan keyfiyet hakkında bütün alâkadarların nazarı dikkatlerinin celbine lüzum hissedilmiştir. Muhtelif mıntakalardan alınan malûmata göre tedavihanelere sevk edilen eşhasın bir kısmı sahipsiz kopekler tarafından ısırılmış olmakla beraber bu şahısların en mühim kısmını sahipli kopekler tarafından ısırılanlar teşkil etmektedir. Binaenaleyh yapılacak mücadelenin sahipli sahipsiz bütün kopeklere teşmîlî lâzımgelmektedir.

Yapılacak mücadelede şu esaslar takip edilecektir.

1 — Sahipsiz olan bütün kopekler itlâf edilecektir.

Sayıfa : 1554

(Resmî Gazete)

13 HAZİRAN 1932

2 — Şehir ve kasabalar dahilinde beslenen sahipli kopekler; hiç bir suretle başı boş olarak mahalle aralarında, çarşı ve pazarda dolaştırılmıyacaktır. Dolaştırmak isteyenler hayvanın ısırmasına mahal bırakmamak üzere ağız ve burnuna birer maske takmaya mecbur tutulacaklardır. Bu hususun şehir ve kasabalar dahilinde belediyeler tarafından neşir ve ilânı ile şiddetli murakabe edilmesi ve muhalif hareket edenler hakkında belediyece ceza tatbik edilmesi icabeder.

3 — Maskesiz görülecek kopeklerin itlâf edileceği de halka tefhim edilecek ve bunu müteakip maskesiz dolaştığı görülen kopekler itlâf edilecektir.

4 — Koylerde bulunan sahipli kopekler gündüzleri bir mahalde bağli olarak bulundurulacak ve ancak geceleri bekçi-

lik işini görebilmeleri için serbest bırakılacaklardır. Bu mecburiyet koy ihtiyar heyeti vasıtasile bütün köylülere tamim edilecek ve mecburiyete riayet etmeyenlerin kopekleri itlâf edilecektir.

Kopeklerin itlâfında kullanılacak zehir masrafı şehir ve kasabalar belediyeleğine aittir. Banunla beraber zaruret his edilecek olursa ve makamı vilâyetçe lüzum gösterilirse Vekâletimizce sari hastahklar tahsisatından muavenette bulunulacaktır. Mahallince munasıp gorulen yerlerde başı boş kopeklerin kurşunla itlâfı daha ameli olur. Tamim muhteviyatının dikkatle takip ve tatbiki esbabının temini ve vilâyet dahilinde bu hususta yapılan icraat hakkında Vekâlete peyderpey malûmat verilmesi ehemmiyetle rica olunur.

2003 yılında imzaladığımız Avrupa Evcil Hayvanları Koruma Sözleşmesinde zehirle itlaf yöntemi yasaklanmıştır. Bundan sonra 5996 sayılı kanunumuzda "Hayvan refahı / MADDE 9-(2) Hayvanların kesimi ve hastalık kontrolü amacıyla itlafı, hayvanlarda heyecan, acı ve ıstırap oluşturmaktan, uygun araçlar kullanılarak yerine getirilir." ifadesiyle genel çerçeve çizilmiştir. 3285 sayılı Kanuna dayalı olarak çıkarılan, daha sonra 3285 yürürlükten kaldırılarak 5996 sayılı kanuna bağlanan "Hayvan Sağlığı ve Zabıtası Yönetmeliği" içinde hasta, zararlı ve tehlikeli hayvanların imhası, kuduz hastalığına yakalanan veya kuduz hayvanlarca ısırılan hayvanların 10 gün bekletildikten sonra öldürülerek imhası gibi uygulama hükümleri tanımlanmıştır.

Belediyeler ve diğer kurumlarda gereken barınak, özel yaşam alanı vb. altyapı hazırlanmadan, Veteriner Hekim, veteriner sağlıkçı gibi uzman personel eksikleri giderilmeden, 2004 yılında sahte bir belge baz alınarak çıkarılan, insanların can ve mal güvenliğini yok sayan 5199 sayılı kanun ile sokaklarımızda başıboş köpek sorunu hızla büyümüştür. Tehlikeli sayılara ulaşan, kuduz, kist hidatik ve delibaş hastalıkları gibi öldürücü hastalıkları hem insanlara, hem de çiftlik hayvanlarına bulaştıran başıboş köpekler yüzünden, sadece son bir yılda en az 33 insanımız hayatını kaybetmiştir. Başıboş köpeklerin neden olduğu yüzlerce trafik kazasında yaşanan can ve mal kayıpları tahammül ötesidir! Çünkü sistemsiz ve hazırlıksız bir şekilde oldu bittiyle çıkarılan 5199 sayılı kanun uygulaması tam bir faciaya dönmüş ve belki de Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir kanun bu kadar yoğun "katil yasa" eleştirisi almıştır. Teşkilatı hazırlanmayan, insan sağlığını ve güvenliğini yok sayan, düzmece bir beyanname üzerine tesis edilen bu kanundan milletimiz hayır görmemiş, 2021 yılında yapılan son düzenleme ile adeta garabetin üstüne tüy diken hükümler konulmuş, başıboş köpekleri tıpkı Hindistan gibi kutsal dokunulmaz varlıklara çevirmiştir.

Sonuç;

Sistemsiz ve üst/yan sistemlerle entegresiz yapılan her düzenleme ve uygulama birer hezimet ve israf kaynağına dönmüştür. Yukarıda sadece eğitim ve başıboş köpek sorununu örnek verdik. Bunlar gibi halkımızı sıkıntıya sokan ve kaynaklarımızı heba eden, haksız rantçı fırsatçılara meydan veren serbest

piyasa, tarım politikaları, hileli ticari işlemler gibi çok sayıda konumuz var. Maksat hepsini sayıp dökmek değil, sistemsiz ve günü birlik çözüm kolaycılığının sonuçlarını farklı mecralardan göstererek bütüncül çözüm odaklı olmaya yöneltmektir. Mesela sağlıklı, kaliteli, ekonomik tarım ve gıda ürünlerine ulaşmak halkımız için temel haklardandır. İncir ve narenciye gibi ürünleri ancak ihracatta zararlı ilaç bulunmasıyla gümrüklerden geri dönünce bol ve ekonomik yiyerek sonrasında yaygın kanser ve diğer hastalıklarla acı faturalarını ödemekten korunabilmeliyiz!

Kurduğumuz aptal sistemlerin zarar ve ziyarı, akıllı yöneticilerimize rağmen halkımıza ve devletimize yansıyor! Eğitimden başlayarak, tüm yapıyı gözden geçirmenin ve insanlara bırakmadan akıllı sistematik tasarımlara yol vermenin vakti gelmedi mi?

YÖK Mağduru “100/2000 Bursiyerli” Akademisyenlerden Haberiniz Var mı?

Daha 1994 yılında başladığım Sağlık Eğitim Enstitüsü öğrencisiyken içimde yeşeren Akademisyen olma arzumu, yıllar sonra Sağlık Yönetimi Doktoramı tamamlayarak bir zemine oturtmayı başardım elhamdulillah. Aradan geçen yıllar içinde bitirdiğim okulların hepsi, bu dileğimi daha da perçinledi ve olgunlaştırdı. Şimdi, Sayın Cumhurbaşkanımızın verdiği teminatın gereği olarak, Meclisimizden EYT yani emeklilikte yaşa takılanlar diye bilinen hak mağdurlarının durumunu düzelten yasanın bir an önce çıkmasını bekliyorum ve memurluktan emekli, akademisyenlikte taze ve heyecanlı bir vatandaş olarak Vakıf üniversitelerinde görev alacağım günleri iple çekiyorum. EYT haksızlığı yüzünden 10 yıl ötelenen emekliliğimin 7 yılı zaten geçti. Bari 3 yıl daha sürmesin ve 32 yıllık SGK'lı hizmetim güzel bir şekilde noktalsın istiyorum.

Akademik kariyeri asıl geçim kaynağım olarak düşünmedim! Çünkü memurken kamu üniversitelerine geçişin imkansız derecesinde zor olduğunu iyi biliyorum! Yrd. Doç. unvanı kaldırıldıktan sonra Dr. öğretim üyeliği şartları aşırı zorlaştırıldı. Neredeyse bütün kamu üniversiteleri a sınıfı SCI yayını istiyor!

Doktorasını yeni bitirmiş birisinin SCI yayını yapması zor ve uzun süre gerektiren bir durumdur. Böyle olunca ilan edilen sayılı kadrolar iki şekilde dolduruluyor: Birincisi her üniversite öncelikle kendi asistanlarını veya öğretim görevlilerini yetiştirerek üst kadrolara hazırlıyorlar. Bunun için hem akademik yardım hem de puanlamada doğal kayırmacılığa götüren ölçekler uyguluyorlar. Yani gelin-damat hepsi aile-akraba çevresinden gibi kapalı devre gidiyorlar. İkinci durumda, kazara dışarıdan birisinin şartları sağlamaması için de sıradışı tanımlamalar ve dosya değerlendirmelerinde negatif eğilimlerde bulunuyorlar. SCI yayını gibi şartlar da işlerini kolaylaştırıyor. Son tahlilde gerekirse onu da yok sayma yetkileri ihtiyaç vb. mazeretlere dayanarak kullanıyorlar.

Anlayacağınız kamu üniversitelerine geçmeyi neredeyse hiç düşünemedim bile! O yüzden EYT ile emekli olmayı ihtiyaç, liyakat ve emek odaklı yaklaşan Vakıf Üniversitelerinden birisinde görev almayı murat ediyordum.

100/2000 Projesi nedir?

Kendi özelimden bu ayrıntılı girişi yapma nedenim kamu üniversitelerinde öğretim üyeliğinin zorluğunu ve şartlarını anlatabilmektir. Bununla beraber, sayıları hızla çoğalan üniversitelerimizde yeterince akademik kadronun olmadığı, akademisyen eksikliğinden dolayı tescilli bölümlerin işletilemediği, eğitim-öğretim ve ar-ge faaliyetlerinin istenen seviyeye gelemediği açıktır. İşte bu noksanlığı ve ihtiyacı gören, hem endüstride hem de akademide ihtiyaç duyulan alanlara uygun akademisyen ve uzmanların gerektiğine inanan Devletimiz 2016 yılında muhteşem bir proje hazırlamış. Bakanlıklar ve üniversiteler ile görüşülerek en çok ihtiyaç duyulan 100 alanda 2000 doktora öğrencisini en iyi seviyede yetiştirmek ve hem akademide hem de endüstride istihdam edilmelerini istemiş. Proje ismindeki 100/2000 ibaresi de buradan geliyor. Projenin liderliğini bizzat YÖK Başkanı Sayın Prof. Dr. Yekta SARAÇ üstlenmiş. 2016 yılında Türkiye genelinde yapılan tanıtımlar ile başvurular alınmış, gençlere Türkiye'nin en çok ihtiyaç duyduğu alanlarda yetişme yolu açılmış. İlk öğrenciler 2017 Şubat ayında eğitime başlamış.

100/2000 kapsamında belirlenen alanlar içinde su ürünleri, yapay zeka, kanser, sonradan Covid gibi çok özel konular seçilmiş ve gençlerimiz yetiştirilmiş. Verilen burslar her ne kadar asgari ücret gibi nispeten makul seviyeye gelemese de ihtiyaç giderdiği ve program bitiminde istihdam sözü ve umudu olduğu için sabır ve şükürle sebat edilmiş.

YÖK Başkanı Sayın Yekta SARAÇ'ın yönetimi altında ilan edilen kontenjanlar ve sonrasındaki istihdam vaatleri ile önemli bir teveccühe ulaşan program daha sonra konu ve öğrenci sayısı açısından daha da genişletildi ve bugün mezunlarla birlikte burs programına alınan öğrenci sayısı 5.000 kişiye ulaştı.

Programın başarıyla tamamlanabilmesi için öğrencilerin en az 1 adet SCI yani a sınıfı yabancı bilimsel yayında yapmaları gerekiyordu. Bu kural ve diğer bilimsel etkinlikler öğrencilerin üst seviyede nitelikli mezunlar olmasını sağladı. Bilimsel yeterlik puanları ile konularında ehliyet ve liyakatleri oldukça yükseldi.

Lisans ve Yüksek Lisans mezunu gençlerimize seçilen branşlarda doktora yapmayı kabul etmeleri halinde hem destek bursu verileceği hem de istihdamları sağlanacağı bürokrat ve siyasiler tarafından reklam edildi. Genç akademisyen adaylarımız listelere bakarak kendi hayallerini değil, ileride çalışabilecekleri, boş kadrosu olan alanlardan birisini yani hayallerine en yakın olanı seçti ve YÖK burslu akademisyenliğe başladı.

Doktora yapmış birisi olarak, hakkını vermek istediğinizde ve zaten Hocalarınız tarafından beklendiğinde ne kadar yoğun emek ve gayret gerektirdiğini, derslere hazırlık ve sunumların, makale araştırmalarının ne kadar zaman alabildiğini iyi biliyorum. Bu gençlerimiz zaten burs alarak maddi ihtiyaçlarının bir kısmını karşılayabildikleri için ayrıca diğer işlerde pek çalışmadılar. Genelde tam zamanlı asistanlar gibi

okullarında akademik faaliyetlere ders içi ve ders dışı bakmaksızın katıldılar.

Bu gençlere yapılan yanlıştın ilki şu oldu: Okullardaki bölüm hocaları ellerinin altında tam zamanlı bursiyer doktora öğrencilerini hazır bulunca, onları asistan olarak kadrolarına alıp daha da yetişmelerini sağlamak yerine, stajyer öğrenci muamelesi yapıp her işlerinde asistan gibi kullandılar, özel işlerini veya çalışmalarını dahi yaptırdılar. Ama dönem sonu gelince haydi güle güle diyerek yolda bıraktılar. Asistan kadrolarını kendi öğrencilerinden veya idarenin tercihlerinden yana kullandılar.

YÖK Bursiyeri olarak doktora eğitimlerini başarıyla tamamlayan öğrenciler, bu sefer asıl felaketle yüzyüze geldiler! Artık doktora bittiği için bursları tamamen kesilmişti. Üniversiteler kolay kolay her branşta akademisyen ilanına çıkmıyordu. Zaten bu gençlerin çoğu da zor bulunan özel branşlar için yetişmişlerdi. Çıkan sayılı ilanlar ise yukarıda açıkladığım üzere "adrese teslim" gibi belli şahısları tarif ettiği için başvuru şartları çok zorlaşıyordu.

En küçüğü 30'lu yaşlara gelen bu 5.000 gencin tek suçu Devletine ve devletin önemli bir kurumu olan YÖK'e, YÖK Başkanı Sayın Yekta SARAÇ'a güvenmekti! Sayın SARAÇ, YÖK Başkanlığından ayrılıp Cumhurbaşkanı Başdanışmanı olunca 100/2000 projesi ve öğrencileri adeta yetim ve öksüz kalarak kaderlerine terk edildi! Çünkü klasik yönetici hastalığımız nüksetmiş, yeni YÖK Başkanı Sayın Prof. Dr. Erol ÖZVAR projeye SICAK bakmadığı için ilgilenmemiş, istihdam boyutuyla uygulanmasını isteyip takip etmemişti! 5.000 gencimiz, üstelik en çok ihtiyaç duyulan alanlarda yetiştirilen yüksek nitelikli doktorumuz sırf yönetici kaprisi ve başarı puanı gidene yazılmasın çekemezliği nedeniyle cehennem gibi yalnızlığa ve çözümsüzlüğe itiliyor!

Uzun ve yorucu bir eğitimi tamamladığı halde yeterince fırsat verilmediği için, hayata ve devletine küsen, kendini yalnız ve çaresiz hisseden, yapacak başka bir iş veya meslek için pek zamanı kalmamış ama şimdiden tükenmişlik sendromunun dibini görmüş 5.000 kadar gencimiz evinde kızgın ve kırgın beklemek zorunda bırakılıyor! Bu kadar insanımızı değerlendiremeyeceksek neden burs ve umut verdik? Harcanan onca zaman ve bütçenin israf büyüklüğünü düşünen var mı? Biz bunca işi ve harcamayı boşa yapacak kadar zengin miyiz? Devletin uygulamaya başladığı, yatırım yaptığı bu ve benzeri projeleri, dönemsel değişen yöneticilerin kaprislerine kurban edilecek kadar sahipsiz midir?

Ne yapılmalı?

Öncelikle bu gençlerimizin doldurulduğu umutsuzluk ve itilmişlik havuzunun kurutulması gerekir! Üniversitelerin talep ettikleri her akademisyenlik kadrosu için öncelikle varsa bu alanda bekleyen 100/2000 YÖK Bursiyerli Doktorların istihdam edilmesi esas olmalıdır. Tek kişilik kadrolar bu bursiyerli doktorlar havuzundan, birden fazla alımlarda en az yüzde 50 oranında bunlardan sečilme zorunluluğu getirilmelidir.

YÖK, merkezi sistemle Üniversitelerin fiili kadrolarını ve eksiklerini tespit etmeli, Üniversitenin talebini beklemeksizin re'sen merkezi atamalarla kendi oluşturduğu bursiyerli doktor havuzunu dağıtmalıdır. Vakıf üniversitelerinin YÖK Bursiyerli Doktorları istihdamları teşvik edilmeli, talep edilmesi halinde bu şekilde başvuranlara kolaylık sağlamalıdır.

Gelecekte bu havuzun daha fazla şişip mağduriyetlerin kronik ve artan bir ivme göstermemesi için, bu projede yeni öğrenci alımı sayıları kısıtlı tutulmalı ve kadro talebinde bulunan üniversitelerden başarı halinde istihdam garantisi alınmalıdır.

Alanında doktora yapmış bu uzman gençlerimize sadece akademide değil Bakanlıkların bilimsel ağırlıklı çalışan teşkilat ve kuruluşlarında da ihtiyaç duyulacağı açıktır. Mezunlar havuzunda bekleyen gençlerimizin alan ve çalışma konularına göre listeleri ilgili Bakanlıklara verilmeli, ihtiyaç duyulan pozisyonlar için istihdam daveti almaları sağlanmalıdır. Mesela Su Ürünleri konusunda Yüksek Lisans ve

bu proje kapsamında Doktora yapmış bir gencimizi tanıyorum. Yabancı dil puanı yüksek, SCI yayın sahibi, çok sayıda bilimsel makalesi yayınlanmış hazır kıta süper asker gibi bekliyor. Balıkçılık ve Su Ürünleri Genel Müdürlüğü bünyesinde çok kıymetli saha çalışmaları veya Ar-Ge hizmetlerinde üstün başarıyla görev yapabileceğini biliyorum.

Yaptığım araştırmada bu sorunu öğrenen ve çözülmesi için çaba gösteren tek siyasi kişinin Sayın Metin KÜLÜNK olduğunu öğrendim. Kendisine bu genç kardeşlerimiz adına teşekkür ediyor, konunun hayırlı bir sonuca ulaşması için ilgi ve alakasının devamını diliyorum.

Sonuç olarak;

Bu gençlerimize umut ve fırsat veren Devletimizdir. 30'lu yaşlarına kadar eğitimle yetiştirdiğimiz, kaynaklarımızı harcadığımız bu insanları bir kenara atamayız. Çünkü Devlet kandırmaz! Çünkü Devlet yolda bırakmaz! Bu gençlerin geleceği ve istihdamı, tıpkı Yetiştirme Yurtlarında büyüyen evlatlarımız gibi Devletin himayesi altına girmiştir! Devletin projesine katıldıkları ve yıllarını harcadıkları için, artık başka bir işte mutlu ve başarılı olmaları da çok mümkün değildir. Yetişmiş değerlerimizi heba etmeyelim, umutlarını yıkmayalım, ülkemizi ve Milletimizi hizmetlerinden mahrum bırakmayalım!

Milli Eğitimin Utandıran İhmali #UcretliOgretmenler

Türkiye nüfusu her ne kadar amansız bir hızla yaşlanma trendine girmiş ve çocuk doğum hızı negatif düzeylere düşmüş olsa da, ilk ve orta düzey örgün eğitimimizde yer alan **19 Milyon 155 bin 571** öğrencinin varlığı, halen genç sayılan nüfusumuzun dinamikliğini gösteriyor! Bu düzeyde eğitim veren 14 bin 179 özel okulla birlikte, toplam **70 bin 383** okulumuz var! Son öğretim yılında hizmet veren toplam **1 milyon 139 bin 673** öğretmenimiz olmuş. Bunların 975 bin 698'i resmi okullarda görev almış.

Yukarıdaki verileri Milli Eğitim Bakanlığının yayınladığı son rapor olan "**Milli Eğitim İstatistikleri, Örgün Eğitim 2021/'22**" belgesinden aldım. Milli Eğitimin henüz atama yapmadığı veya yapsa da

talibi olmadığı için boş kalan kadrolardaki öğretmen ihtiyacını gidermek için başvurduğu yöntemlerden birisi de ders saati bazında **ücretli öğretmenlik** statüsüdür. Bugünlerde öğretmenlik yapmaya devam eden atanmaya liyakatli ücretli öğretmen sayısının yaklaşık 10 bin kişi civarında olduğu söyleniyor. Ücretli Öğretmenlerin utandıran tarafı veya yok sayılmışlığı 284 sayfalık bu istatistik raporuna da yansımış! Kitap gibi kalın ve aşırı ayrıntılı olan raporda her şey var ama ücretli öğretmen grubunu temsilen minicik bir başlık bile yok!

Ücretli öğretmenler adeta sanayide karın tokluğuna çalıştırılan kayıtsız işçiler gibi olmuşlar. Tabiri caiz ise etlerinden ve sütlerinden yani bütün emek ve hizmetlerinden sonuna kadar yararlanılıyor. Kadrolu öğretmenlerden beklenen bütün başarı ve faaliyetler, kılık kıyafet uygunluğu, öğretmen alicenaplığı ve fedakarlık gibi her şey eksiksiz isteniyor ve hesabı soruluyor. Ama iş emeklerinin karşılığı olan ücret ve sosyal güvencenin sağlanmasına gelince, köleden beter şartlarda kalmaları isteniyor.

Ücretli öğretmenler fiilen girdikleri ders sayısı kadar ödeme alıyorlar. Kadrolu öğretmenler gibi haftalık limit olan toplam 30 saat dersin tamamını verseler bile, ay sonunda aldıkları tutar bir asgari ücret kadar etmiyor! Çünkü ders başına aldıkları rakam sadece 40 TL! Üstelik kendi iradeleri dışında derse giremedikleri resmi tatil, kar yağışı, salgın hastalık vb. günlerde yok sayıldıkları için SGK primleri dahi tam değil 15-16 gün üzerinden yatırılıyor! Yani aldıkları ücret yetersiz olduğu gibi, emeklilik hayalini bile kuramıyorlar!

Bakanlık tarafından öğretmen ataması yapılmadığı, yapılsa da eksik kaldığı veya talibi hiç çıkmadığından öğretmensiz olduğu bilinen okullar için, yerel Milli Eğitim Müdürlüklerinin can simidi ücretli öğretmenler olmuştur. Her müdürlük, bağlı okullarından gelen talebe göre başvuruları değerlendirip ücretli öğretmenlik statülerini onaylayarak sistemi işletmiştir. Bu çözümle neredeyse 20 yıldır çalıştırılan ve adeta sömürülen ücretli öğretmenlerimiz vardır!

Konuyu bilmeyenler veya muhalif olanlar, kimse zorla derse sokmuyor onlar da çalışmasınlar bu şekilde diyebilirler. Ücretli öğretmenlerin bir kısmı atama bekleyen KPSS havuzundan geliyor. Onların bütün hayatı öğretmenlik yapmak üzere planlanmış ve eğitimleri de öyle yapılmış. Atama beklerken mesleki deneyim kazanmak, kendilerini okutan ailelerine daha fazla yük olmamak ve belki ileride fedakarlıklarının bir karşılığı olarak tıpkı "Özel Dershane Öğretmenleri" gibi atanabilmek umuduyla sabredip çalıştılar, çocuklarımıza eğitim verdiler. Onların severek yapabileceği başka bir işleri de yoktu zaten! İleride atanabilme hayallerine kızabilir ve uyanıklık şeklinde yorumlayabilirsiniz ama; fiilen verdikleri emekleri, katlandıkları zorlukları ve maruz kaldıkları sıkıntıları küçümseyemez, yok sayamazsınız!

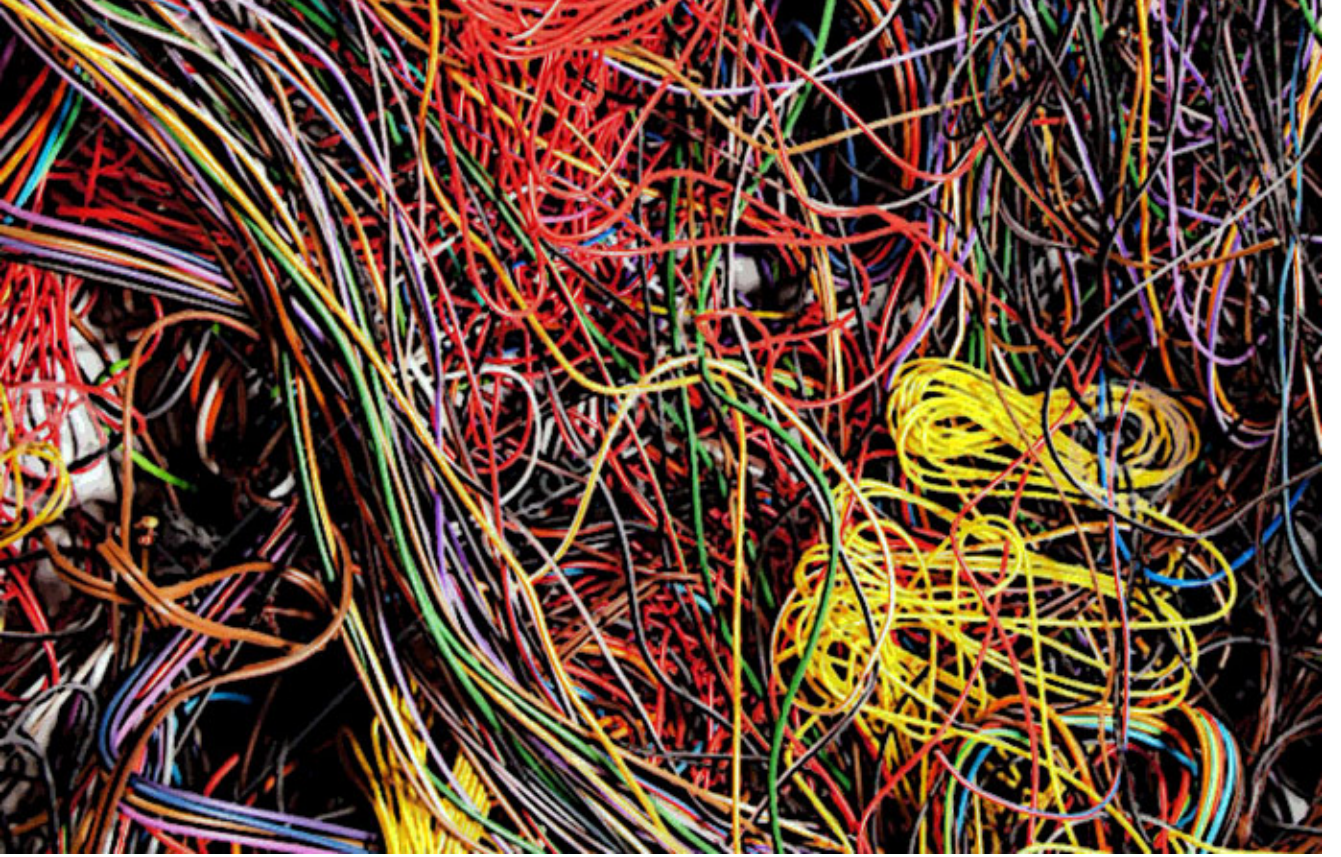
Atama yeterliliğine sahip olmayıp, 2 yıllık önlisans gibi okullardan mezun olduğu halde, alternatifleri bulunmadığı için ücretli öğretmen görevi verilen gençlerimiz de var. Onların durumları atamaya uygun olmasa da aldıkları ücretlerde iyileştirme, SGK primlerinde tam sayılma gibi insani ve ahlaki iyileştirmelerle yaşanabilir hale getirilebilir. Normal öğretmenleri atayamıyoruz diye, vekaleten görev verdiklerimizin canını çıkarmaya, hakkını sömürmeye gerek var mı?

Milli Eğitim Bakanlığı her ne kadar görmezden gelse ve haklarını zayi etse de; ücretli öğretmenler eğitim hizmetlerinde ayıp örten, eksik gideren, ihtiyaç duyulan, gençlerimize diğer öğretmenlerden farksız ve eksiksiz emeği geçen, kara gün dostu fedakar ve cefakar insanlarımız, kıymetli yetişmiş insan gücü kaynağımız, eğitim kahramanlarımızdır! İçlerinde Gaziantep Karkamış'ta terör örgütünün hain saldırısıyla hayatını kaybeden **Ayşenur Alkan** gibi şehit kardeşlerimiz de var! Onları yok sayıp daha fazla mağdur etmek yerine, ehliyet ve liyakat esaslarına uyularak, en az 3 yıllık dönemde fiili emeği olanları doğrudan kadroya almak gerekir. Ücretli öğretmenlik okul ve milli eğitim müdürlükleri için kolay ve kurnaz bir istihdam yolu değil, çok özel şartlarda zorunlu kalınca başvuru bir imdat sistemi olmalıdır. Keyfiliğin önüne geçmenin ilk yolu reel ihtiyaca uygun kadrolara atamaların hızla yapılması,

filili durumun kayıtlı ve sağlıklı hale getirilmesidir.

Neredeyse 1 milyonluk kadrolu öğretmen havuzu içine, şimdiye dek mağdur edilen yaklaşık 10 bin atanmaya liyakatli ücretli öğretmenimizin katılması ne havuzun hukukuna, ne de eğitimin maliyetine kayda değer bir olumsuz etki yapmaz! Ama insanlığımıza, vicdanımıza, emektar eğitim kahramanlarımıza çok şey katar! Türkiye aciz bir ülke değildir! Evlatlarını eğitim için teslim ettiği öğretmenlerine layık olan ücreti ve sosyal güvenceyi rahatlıkla sağlayabilir! Eğitimde ayıp kapatan, eksik gideren ücretli öğretmenlerimizi daha fazla üzmemelim, liyakatlarına göre kadrolara alalım, böyle kalması zorunlu olanlarına da haklarını güzelce verelim! Ülkemiz için, geleceğimiz için, yarınları kuracak nesillerimiz için bu düzenlemeye değer! Öyle değil mi?

Hayatta Başıboşluğa Yer Yoktur!

TDK Sözlüğüne göre, başboşluğun sıfat anlamı “bir şeye veya kimseye bağlı olmayan”, zarf/mecaz anlamı “yönetimsiz, baskısız, denetimsiz bir biçimde” demekmiş.

Başboşluğun olduğu yerde karmaşa, haksızlık, zarar/ziyan, fırsatçılık, zulüm ve adaletsizlik boy gösterir. Doğal yaşam başboş değildir. Doğal kurallar, bir zincir ve döngü içinde birbirini destekleyen süreçler sistemidir. Her şeyi özel bir hikmetle yaratan Yüce Allah'ın, kainat eserinde başboşluğun veya tesadüfün olduğunu iddia etmek büyük bir iftira ve körlük derecesinde cehaletle ancak açıklanabilir!

Başboşluk, insani bir kusur veya hatalar manzumesidir. Nerede yapılırsa zincirleme sorunlara ve ağır zararlara yol açar.

Bugünlerde yoğun hissettiğimiz başboşluk örnekleriyle açıklayalım:

Son yıllarda piyasalarda yaşadığımız durum tam bir başıboşluktur! Çünkü sınırları tanımlanmayan, sağlıklı ve düzenli kontrol edilmeyen yani başıboş bırakılan sektörlerin tamamında, vahşi kapitalist sömürü düzeni adeta bir King Kong gibi kontrol edilemez hale gelmiştir. Akaryakıt ve diğer enerji kaynaklarında başlayan yangın, tüm sektörlerle yayılmış ve hakkaniyeti sorgulanamayan fahiş zamlar seline dönmüştür! Devletin mal ve ürünlerde piyasa kontrolünü simsarların insafına terk etmesiyle, gayrimenkulden tarım ve gıdaya kadar her alanda çılgınca zamlar, stoklar ve manipülasyonlar yaşanmıştır. Temel ihtiyaçlar sektörünü üretimden dağıtıma kadar ele geçiren ve tedarikçileri de kendilerine bağlayan zincir marketlerin güç zehirlenmesi, devlete meydan okuyacak kadar ilerlemiştir. Halkın çılgınlığını duyan idarecilerin yaptığı cüz-i ÖTV ve KDV indirimi gibi ayarlamalar ise anında fiyat oyunları ile açgözlü satıcı ve araçların cebine yaramış, kazançları katlanmıştır. Serbest ve sınırları belirsiz piyasa en temelde başıboş ve halk düşmanı kapitalist sömürü düzenidir. Etkileri daha da kalıcı olmadan tüm sektörlerde şartlar ve limitler tanımlanarak sıkı kontrol altına alınmalıdır. Ürünlerine daha fazla zam yapmaktan utanan firmaların, gramaj eksilterek yaptıkları örtülü hırsızlık gibi kepezelikler de önlenmeli ambalajlı ürünlerde sabit gramajlar zorunlu tutulmalıdır. Piyasaların başıboşluğu sadece kira artışlarına %25 zam sınırı konularak giderilemez. Her sektöre yayılan başıboşluk giderilmelidir.

Yerli ve yabancı güç merkezlerinin işbirliğiyle, aile düzenimizde de başıboşluk hakim olmaya başladı. Artık sağlamlığıyla övündüğümüz bir aile yapısı kalmadı! Ailede kimin ne görevi ve sorumluluğu olduğu belirsizleşti. Anne ve babalık rolleri, hakları ve yetkileri karman çorman oldu. Çocukların terbiyesi, eğitimi, maddi ve manevi yönlendirmeleri ailenin kontrolünden alındı. Ailede mahremiyet ve meşru cinsel güvence kalmadı! Yasalar aile olmaktan çok zina şeklinde nikahsız birliktelikleri teşvik eder hale geldi. Namus ve ahlak kavramları düşman görüldü. Bütün ticari ve idari kurumlarda doğal olarak yer alan hiyerarşik düzen, aile açısından yok edildi ve aile ucube birlikteliğe çevrildi. Tek taraflı kadın beyanı ile erkeklerin bütün haysiyet ve şerefi kadının iki dudağı arasına hapsedildi. Evlilikler bitirilse bile ömür boyu süren ölçsüz nafaka, tazminat, mal paylaşımı gibi haksız maddi şartlar ile erkekler ekonomik yok oluşa ve evlilikten uzak durmaya mahkum edildi. Aile yapımızda estirilen başıboşluk fırtınalarının acilen dindirilmesi gerekir. Bunun sonu toplumsal yıkım ve milli egemenlik zaafıdır.

Ülkemize sığınan düzensiz göçmenler dalgasının doğru yönetilememesi de ülke geneline yansıyan bir mülteci başıboşluğu görüntüsü vermiştir. Kadim medeniyetimiz ve insani değerlerimiz gereği, mazlumlara kapılarımızı açmak ve onlarla hemhal olarak imkanlarımızı paylaşmak doğal ve kaçınılmaz bir durumdur. Doğal olmayan, bu sürecin adeta başıboş bırakılarak toplumsal ve ekonomik dengelerin sarsılmasına neden olunmasıdır. Sosyal uyum süreçleri tamamlanmadan, dil ve kültür farklılığı yoğun hissedilen insanların bir anda şehirlerde ve çalışma alanlarında yayılması olumlu ve olumsuz çok yönlü etkiler doğurmuştur. Düzensiz sığınmacılarla ilgili işlemlerin kervan yolda düzülür mantığıyla yürüdüğünü görmek, kiralık ev sıkıntısı, işsizlik, haksız ticari ayrımcılık, kamu hizmetlerinde dengesizlik gibi etkilerini hissetmek; halkın huzurunu bozan, sürecin başıboş bırakıldığını düşündüren, can havliyle gelen mağdur insanlara karşı hoşgörüyü sıfırlayan sonuçlar doğurmuştur. Bu durum siyasi bir istismar ve toplumsal fitne aracına dönüşmeye başlamıştır. Sosyal ve ekonomik dengelerin daha net gözetildiği, kent hayatımızın ve demografik yapımızın korunduğu, fiziksel karışmanın değil, uyumlandırma ve kendine yetebilme becerilerinin kazandırıldığı daha hassas bir model uygulanmalıydı. Bu alanda hissedilen başıboşluğun giderildiği gösteren güven arttıran tedbirlere daha fazla ağırlık verilmelidir.

Basıboşluğun en meşhur olduğu alan, evcil hayvanlarla ilgilidir. 2003 yılında imzaladığımız **Ev Hayvanlarının Korunmasına Dair Avrupa Sözleşmesi**'nde doğrudan tanımı verilmiştir: "*Basıboş hayvan, evi olmayan veya sahibinin veya bakıcısının evinin sınırları dışında bulunan ve herhangi bir sahibinin ya da bakıcının kontrolü veya doğrudan denetimi altında bulunmayan ev hayvanını ifade eder.*" Yaşamaları için gerekli şartların tamamında insana bağlı olan evcil hayvanların bir şekilde sokaklarda ve açık alanlarda tutulmaya başlanması veya desteklenerek böyle kalmaya zorlanmasına başıboşluk diyoruz. Bütün evcil hayvanlar bir insana veya işletmeye bağlı olarak yaşamak zorundadır.

Aksi halde, uğrayacakları veya neden olacakları zararın ve karşılanmayan gıda ve tedavi gibi ihtiyaçların sorulacağı bir muhatap olmayacaktır. Belediye ve yerel idarelerin sahipsiz hayvanlarla ilgili sorumluluğu mevzuatta yer alan ama hukukta ve uygulamada eksik kalan zayıf ve çarpık bir ilişkidir. Başboş hayvanlardan insanlar için güvenlik ve sağlık tehdit seviyesi kritik yükseklikte olan tehlike unsurları köpeklerdir. Üreme ve tüketme kabiliyetleri yüzünden bazı art niyetli insanlarca istismar edilme cazibeleri de yüksektir. Başboş köpekler, insanlarla sağlıklı iletişim yeteneğini kaybetmiş, sevgi ve saygı sınırlarını tüketmiş insan düşmanlığı belirginleşmiş sorunlu insanlar için mükemmel bir kılıf ve merhamet çarpıtma aracına dönmüştür. Başboş köpeklerin kuduz, kist hidatik, delibaş gibi çok sayıda tehlikeli hastalığın kaynağı veya taşıyıcısı olması, meseleyi ancak Hindistan gibi çok geri kalmış sağlıksız toplumlara dönüştüren kritik bir halk sağlığı sorununa çevirmiştir. Başboş köpeklerin ülkemizden kaldırılması artık bir beka meselesidir. Sağlıklı ve güvenli bir ortamda çocuklarını büyütemeyen/yaşatamayan bir devletin, gelişme ve ilerleme iddiaları ne kadar güçlü olursa olsun tam kabul görmeyecektir!

Hayat, huzur, sağlık, güvenlik, esenlik, adalet gibi temel ihtiyaç ve beklentilerin tamamına ket vuran başboşluğun, kendini gösterdiği her alanda büyümeden önlenmesi, tedbir alınması, giderilmesi hepimizin ortak görev ve sorumluluk alanıdır. Devlet-Millet işbirliğiyle belirsiz kalan her yerde netlik ve kontrol sağlanmalıdır. Bunu yapabiliriz! Hem ihtiyacımız, hem de gelecek nesillere başboşluğun giderildiği bir ülke bırakma borcumuz var!

FARKINDAYIM

FARKINDAYIM

Elli sene geçmiş dünyalığımdan,
Aczim nihayetsizmiş farkındayım!
Çok zayıflar gelmiş imtihanımdan,
Umudum mağfiretmiş farkındayım!

İnsanlar hep olmuş yaşantımdan,
Dostlarım pek azmış farkındayım!
Harcadığım çok olmuş kazancımdan,
Hayra giden çoğalmış farkındayım!

Dr. Ercan ÖZÇELİK

17 Kasım 2022 - İstanbul